

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

39

Τὰ ὄντια
τοῦ Ὁυδέθρου

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ὁ ἑλληνας
ὑπεράνθρωπος

**Τά Ρομπότ
μέ τὸ Γάντζο!**

ΠΡΩΤΟΣ τυχερός του λαχείου ήταν ο κωμικός νάνος Κοντοστούπης! 'Ο... τρομερός Κοντοστούπης, ο φίλος και... βοηθός των 'Υπερανθρώπων και του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ο ξακουσμένος... δειλότερος ήρωας όλων των εποχών! 'Ο Κοντοστούπης ήταν ο πρώτος, που έκανε γνωριμία με τα νέα δημιουργήματα του Δόκτορος Φάουστ, του τρομερώτερου και μεγαλοφυέστερου αρχιεγκληματία που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, του πιο αδυσώπητου έχθρου της 'Ανθρωπότητας!...

'Ο Κοντοστούπης κάνει βόλτες πάνω στη μεγάλη θεράντα του σπιτιού του 'Υπεράν-

θρώπου. Πηγαиноέρχεται με τα χέρια πίσω, με σκυθρωπό ύφος, με τα φρύδια ζαρωμένα.

Καθισμένος σε μια πολυθρόνα ο Τσιπιτσιπί, το μικροσκοπικό τερατάκι με το μεγάλο ράμφος πουλιού, τον κυττάζει κοροϊδευτικά.

— Πλήττω!, μурμουριζει ο Κοντοστούπης γκρινιάρικα. Πλήττω μέχρι θανάτου! 'Από τόν καιρό που πέθαναν ο Σατούρ κι' η Σατούρνα (*), ήσυχασαν όλα! Τίποτα δεν συμβαίνει! Καμμία περιπέτεια, κανένας κίνδυνος εναντίον της 'Ανθρωπότητας, τίποτα! Καταλαβαίνεις, Τσιπιτσιπί:

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος που έχει τον τίτλο: «'Ο Πράσινος Τρόμος».

— Καταλαβαίνω, απαντάει ειρωνικά τὸ τερατάκι. Ντὲν συμβαίνει πιά τίποτα κι' ἔτσι ντὲν ἔχεις τὴν εὐκαιρία νά... λιποθυμάς!

Ὁ νάνος σταματάει, γυρίζει καὶ κυττάζει ἄγρια τὸν Τσιπιτσιπ. Θέλει νά ριχτῇ ἐπάνω του καὶ νά τὸν ξυλοκοπήσῃ, μὰ βλέπει τὸ μυτερό ράμφος του καὶ διστάζει.

— Τί νά σοῦ κάνω, μωρέ, τοῦ λέει, πού εἶσαι μιτερός! Ἀλλοιῶς, θὰ σέ τοάκιζα στὸ ξύλο!... Πλήττω! Ναί, πλήττω! Εἶμαι γεννημένος γιὰ περιπέτειες ἐγώ! Δὲν μπορῶ νά ζήσω χωρὶς περιπέτεια, χωρὶς ἄγῳνες, χωρὶς πολέμους, χωρὶς δρᾶσι, χωρὶς...

— Χωρὶς λαχτάρεις καὶ λιποθυμίες!, συμπληρώνει ὁ Τσιπιτσιπ.

Ὁ Κοντοστούπης κάνει πὼς δὲν ἄκουσε τίποτα καὶ συνεχίζει:

— Ἀχ! Πᾶνε οἱ καλὲς παλιές μέρες! Ἀχ, πού εἶναι ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σατούρνα! Ποῦ εἶναι τὰ τέρατα πού ἔστελναν κάθε τόσο ἐναντίον μας καὶ μᾶς ξυπνοῦσαν τὰ αἵματα; Ἀχ! πόσο ἔχω λαχταρήσει γιὰ ἕνα... τέρας! Γιὰ ἕνα γίγαντα! Γιὰ ἕνα... Ἅγιοι Πάντες! Τσιπιτσιπ! Τί... τί... τί εἶναι αὐτό; Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Χάνομαι!

Ὁ Τσιπιτσιπ κυττάζει πρὸς τὸ μέρος πού δείχνει ὁ νάνος καὶ τὸ κοροϊδευτικὸ χαμόγελο σβήνει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Τὸ ράμφος του ἀνοιγοκλείνει σπασμωδικὰ ἀπὸ τρόμο.

Βλέπει δυὸ ἀλλόκοτα πλάσματα νά μπαίνουν στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ. Εἶναι κάτι μικρὸ σωμα ὄντα, μικρότερα ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη. Τὰ κορμὶ τους εἶναι μετάλλινο! Εἶναι ρομπότ μὲ μακρυὰ μετάλλινα μπράτσα, πού καταλήγουν σὲ μεγάλους γάντζους! Τὰ κεφάλια τους εἶναι πολὺ μεγάλα σχετικὰ μὲ τὰ κορμιά τους καὶ δυὸ κεραίες ὑψώνονται στὴ θέσι τῶν αὐτιῶν!

Μ' ἕνα καταπληκτικὸ πήδημα, ὁ Τσιπιτσιπ τινάζεται ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ χώνεται μέσα στὸ σπίτι!

Ὁ Κοντοστούπης μένει καρφωμένος στὴ θέσι του. Ὁ τρόμος πού νοιώθει εἶναι τόσο μεγάλος, ὥστε δὲν ἔχει κἄν τὸ κουράγιο νά γυρίσῃ καὶ νά φύγῃ.

Βλέπει τὰ ρομπότ νά πλησιάζουν πρὸς τὴ θεράντα μὲ ἀργά, βαρεῖα βήματα καὶ τὸ μόνο πού κάνει εἶναι νά μουρμουρίζῃ προσευχές:

— Πάτερ ἡμῶν... ὁ... ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... Ἅγιος ὁ Θεός... Θεουλᾶκη μου! Διῶξε τὰ τέρατα αὐτὰ ἀπὸ μπροστά μου! Διῶξε τα πρὶν μὲ πιάση ἡ καρδιά μου καὶ πάθω συγκοπή! Δέ... δέ... δέ μπορῶ νὰ τὰ θλέπω! Ὁχι... ὄχι πὼς τὰ φοβάμαι! Μά... μὰ εἶναι ἄσχημα! Πάτερ ἡμῶν... ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Τὰ μικροσκοπικὰ ρομπότ ἀνεβαίνουν στὴ θεράντα. Τὰ μακρυὰ γαντζωτὰ μπράτσα τους ἀπλώνονται πρὸς τὸ μέρος του. Ἕνας γάντζος ἀρ-

πάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπό...
τῇ μύτῃ!

— "ὦχ!, οὐρλιάζει ὁ νάνος.
Μή! Μὴ μοῦ σκαλίζεις τὴ μύ-
τη, ρομπότ μου! Μὴ, ρομπο-
τάκι μου! Μὴ καὶ μοῦ ἀνοί-
ξης τὴ μύτη! "ὦχ! "ὦχ! "ὦχ! δὴ
αἷμα θὰ λιποθυμήσω! "Ἄγιοι
Πάντες!

Ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ρομπότ
βγαίνει ἓνα ἀλλόκοτο μεταλ-
λικό γέλιο.

— "Ἰχ, Ἰχ, Ἰχ, Ἰχ! Ἄστεϊο,
πολὺ ἀστεϊο!

— "Ἰχ, Ἰχ, Ἰχ, Ἰχ!, κάνει
καὶ τ' ἄλλο ρομπότ. Πολὺ ἄ-
στεϊο!

Καὶ κεντάει ἀπὸ πίσω τὸν
Κοντοστούπη μὲ τὸ γάντζο
του.

— "ὦχ! Ξεφωνίζει ὁ νάνος.
Πεθ... πεθ... πεθαίνω! Μανού-
λα μου! Μὲ φάγανε μπαμπέ-
σικα! Μὲ μαχαιρώσανε! "ὦχ,
ἡ καρδούλα μου! "ὦχ!

Καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις
του!

Τὰ ρομπότ τὸν ἀφήνουν νὰ
πέση χάμω. Τὸ ἓνα σηκώνει
τὸ γαντζωτὸ χέρι του γιὰ νὰ
τὸν χτυπήσῃ μ' αὐτὸ στὸ κε-
φάλι καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ, τρυ-
πώντας του τὸ κρανίον.

Τὴν ἴδια στιγμή δμως, ἄ-
πὸ τὴν πόρτα τῆς θεράντας
ξεπηδοῦν τρεῖς μορφές, ἡ μιὰ
κίτρινη κι' οἱ ἄλλες δυὸ κόκ-
κινες. Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρω-
πος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἄ-
στραπή, οἱ πῶς δυνατοὶ ἄν-
θρωποι τοῦ κόσμου, οἱ προ-
στάτες τῆς Ἀνθρωπότητος!

Μ' ἓνα πήδημα, ὁ Ὑπεράν-
θρωπος θρίσκει κοντὰ στὸν
Κοντοστούπη. Ἡ γροθιά του

σφίγγεται καὶ κινεῖται μὲ ἄ-
στραπιαία ταχύτητα καὶ ἐκ-
πληκτικὴ ὁρμή.

Χτυπάει τὸ ρομπότ στὸ κε-
φάλι καὶ τὸ τινάζει πολὺ ψη-
λά, στὸν ἀέρα, κάνοντάς το
νὰ στριφογυρίσῃ δαιμονισμέ-
να!

Ἡ Ἄστραπή, μὲ μιὰ ἐκτί-
ναξι, ἀπογειώνεται καὶ πε-
τάει ἐναντίον του. Ἡ μικρο-
σκοπικὴ, μὰ θαυματουργῇ
γροθιά της χτυπάει τὸ περι-
στρεφόμενο ρομπότ στὸ κορ-
μὶ καὶ τὸ διαλύει!

Τὸ ρομπότ σκορπίζεται
στὸν ἀέρα καί... μεταβάλλε-
ται σὲ δέκα μικροσκοπικὰ
ρομπότ, μιὰ σπιθαμὴ ὕψος τὸ
κάθενα!

Τὰ ρομποτάκια αὐτὰ πέ-
φτουν χάμω, στὴ θεράντα,
καὶ ὁρμοῦν ἐναντίον τῶν Ὑ-
περάνθρώπων. Ἐνῶ ὁ Κεραυ-
νὸς διαλύει μὲ τὴ γροθιά του
τὸ ἄλλο ρομπότ, σκορπίζον-
τάς το σὲ ἄλλα μικροσκοπι-
κὰ ρομποτάκια, τὰ σπιθαμι-
αῖα πλάσματα γαντζώνουν
τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὴν
Ἄστραπή ἀπὸ τὰ πόδια, κά-
νοντάς τους νὰ οὐρλιάζουν
ἀπὸ τὸν πόνο!

— Θεέ μου!, κάνει ἡ Κόρη
τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Τὶ ἀπο-
κρουστικὰ ὄντα!

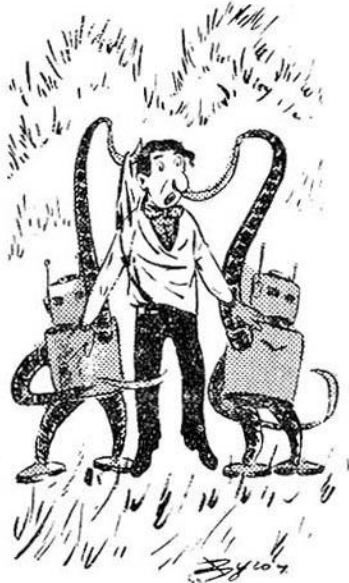
Κλωτσάει ἓνα ρομποτάκι
μὲ τὸ πόδι της. Ὁ μικροσκο-
πικὸς μηχανικὸς ἄνθρωπος
πηγαίνει καὶ χτυπάει πάνω
στὸν τοῖχο, ὅπου σκάζει μὲ
δυνατὸ κρότο καὶ λάμψι καὶ
σκορπίζεται σὲ μικρὰ κομ-
μάτια!

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ

τ' άλλα ρομποτάκια, πού ο 'Υπεράνθρωπος, ο Κεραυνός κλωτσούν την ίδια στιγμή! Σκάζουν κι' αυτά σαν βαρελότα καί θρυμματίζονται!

Για μερικά δευτερόλεπτα, ή ταράτσα του σπιτιού του 'Υπεράνθρωπου μεταβάλλεται σέ σωστό πεδίο στρατιωτικών άσκήσεων. Τά ρομποτάκια, καθώς τά κλωτσούν οί 'Υπεράνθρωποι, σκάζουν τ'όνα μετά τό άλλο χτυπώντας πάνω στόν τοίχο!

Ο 'Λιπόθυμος Κοντοστόυπης συνέρχεται από τούς κρότους. Δέν άνοίγει όμως τά μάτια του. Φοβάται! Δέν ξέ-

— Μή... μή μου άνοίξεις τή μύτη, ρομποτάκι μου!

ρει τί θά άντικρύση καί προτιμάει νά μείνη άσάλευτος, μέ τά μάτια κλειστά.

— Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει. Ήρθε ή συντέλεια του κόσμου! Άνέθηκαν οί Βελζεβούληδες από τήν Κόλαση καί άμολάνε στρακα-στρουκες για νά μέ τρομάξουνε! Πού νά τρομάξω όμως έγώ ο Κοντοστόύπης! Είμαι θράχος τόλμης, παλληκαριάς, θάρρους...

Άνοίγει τό ένα του μάτι καί βλέπει κοντά του, πολύ κοντά του, ένα μικροσκοπικό ρομποτάκι, όχι μεγαλύτερο από μία μικρή κούκλα, νά στέκεται κοντά στή... μύτη του, σαλεύοντας τά γαντζωτά χέρια του!

— Θεέ Μεγαλοδύναμε!, τραυλίζει ο νάνος. Ο Κοντοστόύπης σου κινδυνεύει!

Καταβάλλοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια τινάζεται όρθιος. Τρέμει όλόκληρος από τήν τρομάρα του, μέ τά μάτια καρφωμένα στο ρομποτάκι, ενώ γύρω του άντηχούν οί έκρήξεις τών άλλων μικροσκοπικών ρομποτών, πού σκάζουν χτυπημένα από τούς 'Υπεράνθρωπους.

Τό ρομποτάκι κάνει μερικά γοργά βηματάκια μπροστά καί μέ τό γάντζο του χειριού του χτυπάει τόν Κοντοστόύπη στο πόδι!

Ο νάνος είναι τυχερός! Ο γάντζος άστοχεϊ καί, αντί νά του τρυπήση τό πόδι, του σκίζει τό παντελόνι!

— Ωχ!, ούρλιάζει ο Κοντοστόύπης. Μ' έσφαξε τό τέρας! Μ' σκότωσε! Σκότωσε

τόν... τρανό Κοντοστούπη!

"Αχ, άτιμο! Τώρα θά δής!

Τρελλός από φόβο και θυμό, ό νάνος μιμείται τούς φίλους του, τούς 'Υπερανθρώπους. Κάνει ένα βήμα πίσω, έτοιμάζει τó πόδι του για νά... σουτάρη, και λέει:

— 'Ο μεγάλος... ποδοσφαιριστής Κοντοστούπης μ' ένα σουτ - βολίδα... βάζει γκόλ!

Και κλωτσάει τó ρομποτάκι. 'Ο μικροσκοπικός μηχανικός άνθρωπος, σπρωγμένος από τήν κλωτσιά τού νάνου, ταξιδεύει στόν άέρα και χτυπάει πάνω στόν τοίχο, όπου σκάζει και διαλύεται!

— Γκόλ!, ούρλιαζει ό Κοντοστούπης. Γκόοοοο! Ζήτω μου! Ζήτ... Παναγίτσα μου! Βάλε τó χεράκι σου! 'Ο... ό... Δόκτωρ Φάουστ! (*)

Και πέφτει πάλι λιπόθυμος!

'Ο Φάουστ
κι' ό "Άλλος!

ΡΑΓΜΑΤΙΚΑ,
κάτω στόν κήπο, σέ μικρή απόστασι από τή θεράντα, στέκεται ένας μικρόσωμος γέρος με μεγάλο κεφάλι και σατανικά χαρακτηριστικά. "Ένα άπαισιο χαμόγελο είναι χαραγμένο στό πρόσωπό του. Πίσω από ένα ζευγάρι χον-

(*) Για τόν Δόκτορα Φάουστ, τó μεγαλοφυή και έγκληματικό έχθρό τών ανθρώπων, διάβασε στά τεύχη 31 έως 38.

"Η πάλη είναι τρομακτική, άνάμεσα στούς δυό γίγαντες!

τρά γυαλιά τά μάτια του σπιθίζουν διαβολικά.

Είναι ό Δόκτωρ Φάουστ, ή τρομερότερη έγκληματική μεγαλοφυΐα πού έχει ποτέ γεννήσει ό κόσμος, ό φοβερότερος αντίπαλος τών 'Υπερανθρώπων και τού 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, τού ξακουστού "Έλληνα 'Υπερανθρώπου.

Δίπλα του στέκεται ένας γίγαντας με ώμους πού θυμίζουν μυλόπετρες, με τεράστια χοντρά μπράτσα και ογκώδεις γροθιές. Τά χαρακτηριστικά του είναι κτηνώδη και τά μεγάλα μάτια του αφήνουν μιά παράξενη άνταύγεια, πού έχει κάτι έξωκο-

σμο, νεκρικό και ανατριχιαστικό!

Είναι ο "Α λ λ ο ς, ο τρομακτικός βοηθός του Φάουστ, ο άνθρωπος - ρομπότ που είναι άτρωτος σε κάθε χτύπημα! Ο "Α λ λ ο ς είναι δημιουργήμα του Φάουστ. Έχει την ικανότητα να σκέπτεται και να μιλάει σαν άνθρωπος, να κάνει έφευρέσεις και να κατασκευάζει τέλειες συσκευές και μηχανές! Καί, το φρικτότερο, ο άπαισιος Δόκτωρ Φάουστ κατώρθωσε να δώσει στο μηχανικό άνθρωπο του ένα είδος ψυχής, ή μάλλον την ικανότητα να δοκιμάζει ανθρώπινα συναισθήματα, να μισή, να θυμώσει, να χαίρεται όταν προξενεί καταστροφή!

Γύρω από τον Δόκτορα Φάουστ και τον γιγάντιο "Α λ λ ο, στέκονται μερικά ρομπότ, όμοια μ' εκείνα που είχαν επιτεθή έναντίον του Κοντοστούπη λίγα λεπτά νωρίτερα.

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ο σατανικός γέρος. Πώς σ'ας φάνηκαν τ'ά νέα μας ρομπότ, 'Υπεράνθρωποι; Περιφνημα, ε; Σ'ας τρώμαξαν λιγάκι, ε; Χό, χό, χό, χό! Μή φοβόσαστε όμως! Δεν πρόκειται να χρησιμοποιήσουμε τ'ά ρομπότ αυτά ως όπλα! Αυτό που έγινε δεν ήταν παρά μιά άπλη δοκιμή. Ξέρετε, τ'ά ρομπότ αυτά δεν είναι δικά μου δημιουργήματα! Τ'ά κατασκεύασε ο πιστός μου "Α λ λ ο ς, που είναι κι' αυτός ένα ρομπότ! Ναι! Τ'ά ρομπότ αυτά

τ'ά κατασκεύασε ένα ρομπότ! Ο έγκεφαλος του "Α λ λ ο υ είναι τόσο τέλειος ώστε μπορώ να πω ότι έχει αρχίσει να τ'ό παίρνει επάνω του! Δεν είν' έτσι, "Α λ λ ε μου;

Ο γίγαντας κουνάει τ'ό δγκώδες κεφάλι του και τ'ά αλλόκοτα μάτια του κυττάζουν παγερά τούς 'Υπεράνθρώπους.

— Ναι!, λέει με υπόκωφη σπηλαιώδη φωνή. Ο έγκεφαλός μου είναι τέλειος! Γι'ό τέλειος από τόν έγκεφαλο ένός ανθρώπου!... Μιά μέρα, ρομπότ σαν έμένα θ'ά κυβερνήσουν τόν κόσμο!

— Χό, χό, χό, χό, χό!, γελάει ο γέρος. Βλέπετε; Ο "Α λ λ ο ς μου άρχισε κι'όλας να έχη φιλοδοξίες! Θέλει να γίνη... αυτοκράτωρ! "Α λ λ ε, πρέπει να φύγουμε τώρα! Έχουμε να προετοιμάσουμε τή μεγάλη επίθεσί μας έναντίον τής 'Ανθρωπότητας και τών αντιπάλων μας! Πρίν φύγουμε όμως, θέλω να μ'όυ κάνεις μιά χάρη. Θέλω να καταστρέψης τ'ό σπίτι του 'Υπεράνθρώπου! Η γυναίκα του βρίσκεται αυτή τή στιγμή μέσα και θέλω να τήν θάψης κάτω από τ'ά έρείπια!

Γιά μερικές στιγμές, μιά νεκρική σιγή ακολουθεί τ'ά λόγια του Δόκτορος Φάουστ.

"Επειτα ο "Α λ λ ο ς κινείται προς τ'ό σπίτι γρυλλίζοντας:

— Θ'ά τ'ό γκρεμίσω, Φάουστ! Θ'ά τ'ό κάνω σκόνη!

Με θήματα που κάνουν τ'ό έδαφος να κλονίζεται, ο άν-

θρωπος - ρομπότ προχωρεί.
'Ανεβαίνει τὰ σκαλοπάτια
τῆς θεράντας.

Οἱ 'Υπεράνθρωποι τὸν κυτ-
τάζουν μετ' ὀνόμα, μαρμαρω-
μένοι στὴ θέσι τους. Ξέρουν
πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμι
τοῦ "Α λ λ ο υ! Ξέρουν πό-
σο καλὰ θωρακισμένο εἶναι
τὸ μεταλλινὸ σῶμα του! Ξέ-
ρουν πόσο καταπληκτικὴ εἶ-
ναι ἡ ἀντοχή του! Καὶ φο-
βοῦνται... φοβοῦνται μήπως
δὲν κατορθώσουν νὰ τὸν ἐμ-
ποδίσουν νὰ καταστρέψῃ τὸ
σπίτι!

Μὰ συνέρχονται καί, τῇ
στιγμῇ ἀκριβῶς πού ὁ "Α λ
λ ο ς σηκώνει τὸ τρομερὸ
χέρι του γιὰ νὰ σπρώξῃ καί
νὰ γκρεμίσῃ τὸ σπίτι, ὁρμοῦν
ἐναντίον του.

Ρίχνονται ἐπάνω του, ὅπως
σ' ἓνα θράχο. Οἱ γροθιές
τους τὸν χτυποῦν! Στὸ σα-
γόνι, στὸ στήθος, στὸν ὦμο.
'Ο "Α λ λ ο ς τρεκλίζει
πρὸς τὰ πίσω, ἀφήνοντας ἔ-
να μουγγρητὸ μανίας.

— Θὰ σᾶς τσακίσω!, γρυλ-
λίζει. Θὰ γκρεμίσω τὸ σπίτι!

Ἡ ὀγκώδης γροθιά του
κινεῖται μετ' ἀπίστευτῇ ὀρμῇ
καὶ χτυπάει τὴν 'Αστραπὴ
στὸ στήθος. Τὸ κοριτσάκι τα-
ξιδεύει στὸν ἀέρα καὶ πηγαί-
νει καὶ πέφτει μισολιπόθυμο
στὴ μέση τοῦ κήπου!

Μιά δεύτερη γροθιά στέλ-
νει τὸν Κεραυνὸ νὰ πάῃ νὰ
θροντήσῃ πάνω στὸν τοῖχο,
μ' ἓναν ὑπόκωφο γδοῦπο!

Δυὸ ἀκόμα γροθιές, μετ' ἀ-
στραπαια ταχύτητα, χτυποῦν
τὸν 'Υπεράνθρωπο στὸ στή-

θος, πάνω στὴν καρδιά. Τὰ
γόνατα τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀν-
θρώπου λυγίζουν! Τὸ κεφάλι
του θοοῖζει! Τὰ μάτια του
θαμπώνουν!

Πέφτει μπροστὰ στὰ πόδια
τοῦ "Α λ λ ο υ!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ
Φάουστ. Τὰ τσαμενάκια μου!
Δὲν ἔχουν ξαναφάει ποτὲ τέ-
τοιο ξύλο! Δόστους νὰ κατα-
λάβουν, "Α λ λ ε μου! Τσά-
κισέ τους! Πάτησε καὶ λυώ-
σε μετ' τὴν ποδάρρα σου τὸ κε-
φάλι τοῦ 'Υπεράνθρωπου!
Χό, χό, χό, χό!

'Ο Κοντοστούπης, πού εἶναι
ξαπλωμένος χάμω, συνέρχε-
ται ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ ἀπὸ τῇ
δεύτερῃ λιποθυμίᾳ του.

'Ανοίγει τὰ μάτια του καὶ
βλέπει, δυὸ θήματα μακρυὰ
του, ἓνα γίγαντα.

«Εἶμαι στὴν Κόλαση — σκέ-
πτεται — κι' αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρ-
χιβελλζεβούλ! 'Ο Θεὸς νὰ θά-
λῃ τὸ χεράκι του!»

Βλέπει τὸν "Α λ λ ο νὰ
σηκώνῃ τὸ ὀγκῶδες πόδι του
καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ πατή-
σῃ μετ' ὀνόμα στὸ κεφάλι τὸν
'Υπεράνθρωπο, πού εἶναι πε-
σμένος χάμω, μισοαναίσθη-
τος!

«Παναγίτσα μου!, μουρμου-
ρίζει. Θὰ τὸν τσακίσῃ τὸν 'Υ-
περάνθρωπο τὸ τέρας!... Πρέ-
πει νὰ τὸν... βοηθήσω! 'Ο 'Υ-
περάνθρωπος εἶναι φίλος
μου! 'Εξάλου, τί ἔχω νὰ χά-
σω; 'Αφοῦ ὀρίσκομαι στὴν
Κόλαση, θὰ πῇ πῶς εἶμαι νε-
κρός! Κι' ἀφοῦ εἶμαι νεκρός,
δὲν μπορεῖ αὐτὸ τὸ τέρας νὰ
με σκοτώσῃ γιὰ δευτέρῃ φο-

ρά! 'Απάνω του, λοιπόν, ανδρείε Κοντοστούπη!»

Πετάγεται ὄρθιος καί, σφίγγοντας τὰ δόντια του γιά νά μὴν... τὸν πάρουν τὰ κλάματα ἀπὸ τὸ φόβο, ἀρπάζει τὸν ἄνθρωπο· ρομπὸτ ἀπὸ τὸ πόδι!

— 'Ο... πρωτοπαλαιστής Κοντοστούπης, φωνάζει, σὲ μιὰ θυελλώδη ἐπίθεσί του!

Ξαφνιασμένος, ὁ "Α λ λ ο ς σταματᾷ καὶ σκύβει νά δῇ τί τὸν εἶχε πιάσει ἀπὸ τὸ πόδι.

'Η μικρὴ αὐτὴ καθυστέρησι

Ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ δαιμόνιος "Ελληνας, τραβάει τὴ σκανδάλη.

εἶναι σωτήρια γιά τὸν Ὑπεράνθρωπο, ποὺ συνέργηται, τινάζεται ὄρθιος καὶ ὀρμαίνει ἐναντίον τοῦ μηχανικοῦ, μετάλλινου ἀντιπάλου του.

'Η πανίσχυρη γροθιά του, σφιγμένη μὲ μανία, κινεῖται σὰν ἐμβολο ἀτμομηχανῆς καὶ μὲ δύναμι πολλοπλάσιασμένη ἀπὸ θυμὸ, χτυπάει τὸν "Α λ λ ο σὸ τὸ σαγόνι!

Εἶναι τόσο μεγάλῃ ἡ ὀρμὴ τοῦ χτυπήματος, ὥστε ὁ μετάλλινος ἄνθρωπος τρεκλίζει πρὸς τὰ πίσω, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει! Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ κυλιέται κι' αὐτὸς χάμω πιὸ πέρα, οὐρλιάζει ξέφρενα:

— Ζήτω! Ὁ τρομερὸς πρωτοπαλαιστής Κοντοστούπης μὲ μιὰ συντριπτικὴ λαθὴ ζίου-ζίτσου τσάκισε τὸν ἀντίπαλό του καὶ τὸν ἀνάγκασε νά ὑποκύψῃ! Ζήτω μου! Ζήτ... "Ωχ! Μανούλα μου! "Αγίε Ὁνούφριε, προστάτη μου! Πεθ... πεθαίνω!

Ὁ "Α λ λ ο ς ἔχει πεταχτῇ πάλι ὄρθιος κι' ἔχει ἀρπάξει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὴ μέση.

— 'Εξάμβλωμα!, μουγγρίζει μὲ λύσσα. Θά σὲ σκοτώσω!

Καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει στὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὸν κῆπο!

Ὁ νάνος, μὲ τὴν ἀνάσα κομμένη καὶ μισοπεθαμένος ἀπὸ φόβο, ταξιδεύει στὸν ἀέρα, χωρὶς νά πολυκαταλαβαίνει τί τοῦ συνέβη. Ἀπὸ τὰ χεῖλη του βγαίνουν ἀλλόκοτα καὶ χωρὶς νόημα λόγια:

«Πάμε ταξιδάκι στη Χονολου-
(λοῦ!

Δές τὸν Κοντοστούπη!
Κύτταξε... σουλουπι!
Τούρλου — τούρλου — λοῦ!»

Τὸ κορμί του σκίζει τὸν ἄ-
έρα σὰν βολίδα, διαγράφει ἕ-
να ἡμικύκλιο καὶ πέφτει πρὸς
τὸ ἔδαφος. Τὴν τελευταία
στιγμή, μιὰ γαλανόλευκη
μορφή κάνει τὴν ἐμφάνισί της
πετώντας γοργά. Ἀρπάζει
τὸν Κοντοστούπη στὸν ἄέρα,
προσγειώνεται ἀπαλὰ καὶ ἀ-
κουμπάει τὸ νάνο χάμω, ἀνά-
μεσα στοὺς θάμνους.

Εἶναι ὁ ξακουστός Ἑ λ
Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Ἑλληνας Ὑ-
περάνθρωπος, τὸ φημισμένο
Ἑλληνόπουλο, τὸ καμάρι ὄ-
λων τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλά-
δος!

Ὁ Κοντοστούπης ὑποκλίνε-
ται μὲ ἀξιοπρέπεια, σαλεύον-
τας κωμικά τὴ μύτη του.

— Εὐχαριστῶ πολύ, ἀγαπη-
τέ μου Ἑλληνα! Ἐπιφυλάσ-
σομαι νὰ σοῦ ἀνταποδώσω
τὴν ἐξυπηρέτησί αὐτὴ ὅταν...

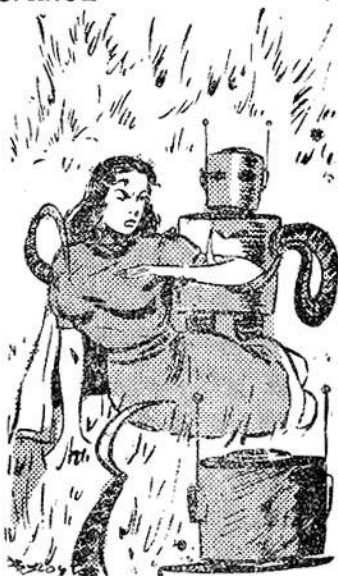
Σωπαίνει. Ἡ γλῶσσα του
κατεβαίνει μιὰ σπιθαμὴ μέσα
στὸ λαρύγγι του. Καταλα-
βαίνει τώρα τί τοῦ εἶχε συμ-
βῆ! Καταλαβαίνει πόσο τρο-
μερὸ κίνδυνο εἶχε διατρέξει!

— ὦχ!, κάνει Ἡ καρδού-
λά μου! Χάνομαι!

Καὶ λιποθυμᾷ γιὰ τρίτη
φορά!

Τὸ φῶς πεῦ τυφλώνει!

2 ΤΟ μεταξύ, ἡ
μάχη ἀνάμεσα στοὺς Ὑπερ-

Ρομπότ τοὺς κυκλώνουν ἀπὸ κάθε
πλευρά!...

ἀνθρώπους καὶ στὸν Ἄ λ λ ο
συνεχίζεται μὲ μανία. Ὁ Κε-
ραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ ἔχουν
συνέλθει καὶ ὁρμοῦν ἐναντί-
ον τοῦ ἀνθρώπου - ρομπότ.
Τὸν σφυροκοποῦν μὲ τὶς γρο-
θιές τους κἀνοντάς τον νὰ
κλονίζεται. Ὁ Ἄ λ λ ο ς
ὅμως μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι ἀρ-
πάξει τὰ δυὸ παιδιὰ ἀπὸ τὸ
λαϊμὸ μὲ μιὰ συντριπτικὴ λα-
βή.

Τὰ πανίσχυρα μετάλλινα
μπράτσα του σφίγγουν μὲ
ἀφάνταστη δύναμι τὸ λαϊμὸ
τῶν παιδιῶν, κἀνοντάς τα νὰ
βογγοῦν ἀπὸ πόνο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχνεται
ἐπάνω του καὶ τὸν χτυπάει μ'
ὅλη του τὴ δύναμι στὸ σαγόνι,

Τὸ κεφάλι τοῦ ρομπὸτ τινάζε-
ται πρὸς τὰ πίσω, μὰ ὁ "Α λ-
ο ς δὲν πέφτει. Μὲ τὰ πό-
δια τοῦ ἀνοιχτά, πιάνει γερὰ
χάμω καὶ διατρεῖ τὴν ἰσορ-
ροπία του!

Τὰ πρόσωπα τοῦ Κεραυνοῦ
καὶ τῆς Ἀστραπῆς ἔχουν τώ-
ρα γίνεи κατακόκκινα! Οἱ
φλέβες τους πετάγονται καὶ
φουσκώνουν λὲς καὶ πᾶνε νὰ
σπάσουν! Τὰ μάτια τους πᾶ-
νε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες
τους!

Τὸ γέλιο τοῦ Φάουστ ἀντη-
χεῖ κοροϊδευτικά:

— Χό, χό, χό, χό! Τὰ τσα-
μενάκια μου! Καλοπερνάτε,
ἔ; Σφίξε τους, "Α λ λ ε, πνί-
ξε τους! Χό, χό, χό, χό!

Μὲ ἀπόνωσι, ὁ Ὑπεράν-
θρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ χτυ-
πάη τὸν ἄνθρωπο - ρομπὸτ,
μὲ ὅλη τὴν ὑπερφυσικὴ δύνα-
μί του. Ὁ γίγαντας χάνει τὴν
ἰσορροπία του καὶ πέφτει χά-
μω. Δὲν παρατάει ὅμως τὸν
Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή.
Κρατώντας πάντα σφιχτά τὰ
παιδιά, σηκώνεται ὀρθίος
μουγγρίζοντας:

— Θὰ σᾶς σκοτώσω! Θὰ
σᾶς ξεκάνω! Θὰ σᾶς πνίξω!
Θὰ σᾶς διαλύσω!

Ἀπὸ τὸ μέτωπο τῶν παιδι-
ῶν βγαίνουν τώρα χοντρές
σταγόνες ἰδρώτα μαζί μὲ αἷ-
μα! Ἡ ἀνάσα τους ἔχει κο-
πῇ! Τὸ κεφάλι τους βουτίζει
σάν νὰ ἀντηχοῦν χιλιάδες κο-
μπάνες μέσα του! Ἡ καρδιά
τους χοροπηδάει τρελλὰ καὶ
παίει νὰ σπάσῃ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ξα-

ναχτυπάει μὲ λύσσα. Ὁ "Α λ-
ο ς πέφτει πάλι, μὰ ξανα-
σηκώνεται ἄμέσως, κρατών-
τας πάντα τὰ παιδιά στὴ συν-
τριπτικὴ λαθὴ του!

— Χό, χό, χό, χό!, γελάει
πάλι ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Τί
χαρά! Τί ἀπόλαυσι! Πόσο
δρροσιζεται ἡ ψυχὴ μου! Πό-
σο...

Ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λα-
ρύγγι του. Μιά γαλανόλευκὴ
μορφὴ προσγειώνεται μπρο-
στά του. Εἶναι ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ
κ ο, τὸ δαιμόνιο Ἑλληνόπου-
λο! Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἡ-
ρεμο καὶ χαμογελαστό, μὲ
τὰ μάτια του σπιθίζουν ἀπὸ
θυμὸ!

Στὸ χέρι του κρατᾶει ἓνα
πιστόλι.

Πιέζει τὴ σκανδάλη. Ἀπὸ
τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ ξε-
πηδάει ἓνα φῶς, τόσο δυνα-
τὸ ὥστε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου
φαίνεται χλωμὸ μπροστά
του!

Τὸ φῶς χτυπάει τὸν Φάουστ
στὰ μάτια. Ὁ σατανικὸς γέ-
ρος ἀφήνει ἓνα ἀνατριχιαστι-
κὸ οὐρλιαχτὸ καὶ σκεπάζει
τὰ μάτια του μὲ τὰ χέρια
του, τρεκλίζοντας σάν μεθυ-
σμένος καὶ κλαψουρίζοντας
σάν δαρμένο σκυλί.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο γυ-
ρίζει, ἀπογειώνεται καὶ πε-
τάει πρὸς τὴ θεράντα. Προσ-
γειώνεται ἐκεῖ μπροστά στὸ
γίγαντα, στρέφει τὸ πιστόλι
του πρὸς τὰ μάτια του καὶ
τραβάει τὴ σκανδάλη.

Τὸ δυνατό φῶς χτυπάει τὸν

"Α λ λ ο σ τὰ ἀλλόκοτα μάτια του. Γιά μερικές στιγμές δὲ συμβαίνει τίποτα. "Επειτα, ὁ ἄνθρωπος ρομπὸτ ἀρχίζει νὰ κουνάει τὸ κεφάλι του σὰν νὰ τὸν ἐνοχλῇ κάτι. Ἀπὸ τὸ στήθος του βγαίνει ἓνα μουγγρητὸ λύσσας. Τὰ χέρια του παρατοῦν τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπὴ πὺ πέρφουν χάμω καὶ μένουν ἀσάλευτοι!

Οἱ παλάμες του σκεπάζουν τὸ πρόσωπό του. Πιάω του, ἀπὸ τὸν κῆπο, ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Δόκτορος Φάουστ, πὺ οὐρλιάζει:

— Ἐπάνω τους, ρομποτάκια μου! Βοηθήστε τὸν πατέρα σας, τὸν "Α λ λ ο!

Τὰ μικρὰ ρομπὸτ, πὺ στέκονταν κοντὰ στὸ Φάουστ, ὁρμὸν ἐναντίον τῶν φίλων μας. Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὰ ὑποδέχεται μὲ γροθιές καὶ κλωτσιές πὺ τὰ διαλύουν, ἐνῶ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο στρέφει ἐναντίον τους τὸ θαυματουργὸ πιστόλι του καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη πὺ ἐξαπολύει τὴν «ἀτομικὴ» ἐνέργεια, διαλύοντας τοὺς μικροὺς μηχανικοὺς ἄνθρώπους, πὺ σκάζουν σὰν βαρελότα μαζί μὲ τὰ μικροσκοπικὰ ρομποτάκια πὺ περρίζουν!.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ συνέρχονται στὸ μεταξὺ καὶ χυμοῦν ἐναντίον τοῦ "Α λ λ ο υ, πὺ παραπατάει ἀκόμα θαμπωμένος ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτο φῶς τοῦ δαιμόνιου Ἑλληνα. Οἱ γροθιές τους σφυροκοποῦν μὲ μανία τὸ ρομπὸτ, πὺ παραλίγο νὰ τοὺς πνίξῃ!

Ὁ "Α λ λ ο ς δὲν μπορεῖ

νὰ ἀντισταθῇ. Δὲν μπορεῖ νὰ κατεβάσῃ τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ θαμπωμένα μάτια του.

— Φάουστ!, θογγάει ὑπόκωφα τὸ μηχανικὸ τέρας. Φάουστ! Θὰ φύγω ἀπὸ δῶ! Δὲν μπορῶ ἄλλο!

Τὰ γόνата τοῦ "Α λ λ ο υ λυγίζουν καὶ τεντώνονται ἀποτομα καὶ τὸ μεταλλινὸ κορμὶ του ἀπογειώνεται μὲ ταχύτητα καὶ ὁρμὴ θολίδας! Μέσα σὲ λίγες στιγμές καὶ πρὶν οἱ Ὑπεράνθρωποι προλάβουν νὰ καταλάβουν τί συνέβη, τὸ ρομπὸτ χάνεται μέσα στὸ γαλανὸ οὐρανό!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ γυρίζουν καὶ πετοῦν πρὸς τὸ Δόκτορα Φάουστ. Ὁ σατανικὸς γέρος, μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ ἀπερίγραπτη λύσσα, χαμηλώνει τὰ χέρια του καὶ πιέζει τὸ κουμπάκι ἐνὸς ρολογιοῦ, πὺ εἶναι περασμένο στὸ ἀριστερό του χέρι. (*)

Τὸ κορμὶ του σθῆνει καὶ χάνεται!

Μέσα ἀπὸ τὸν ἄδειο ἀέρα, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἀνθρωπότητος:

— Χό, χό χό, χό! Νομίζετε πὺς μᾶς νίκησατε, ἔ; Ὁχι! Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἄτιμε Ἑλληνα, δὲ μᾶς νίκησες! Αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ πραγματικὴ ἐπίθεσι! Ὁταν μιὰ γενικὴ δοκιμὴ! Ἡ μεγάλη ἐπίθεσι θ' ἀρχίσῃ σὲ λίγο, ὅταν ἐγὼ κι'

(*) Εἶναι μιὰ συσκευή, πὺ κάνει τὸ Φάουστ ἀόρατο: Μιὰ παρόμοια συσκευή ἔχει κι' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο !

ὁ "Α λ λ ο ς θὰ εἴμαστε ἔ-
τοιμοι! Καλὴ ἀντάμωσι! Χό,
χό, χό, χό!

Τὸ διαβολικὸ γέλιο τοῦ Φά-
ουστ ξεμακραίνει σιγά - σιγά
καὶ σβήνει.

Ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πηγαί-
νει κοντὰ στὴν Ἀστραπή, τὴν
ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη κόρη
τοῦ Ὑπερανθρώπου, καὶ τὴν
ρωτᾷ με ἀγωνία:

— Εἶσαι καλὰ, Ντιάνα; "Α
φησέ με νὰ σοῦ σκουπίσω με
τὸ μαντήλι μου τὸ πρόσωπο!
Ἔχεις ἀκόμα σταγόνες ἰδρώ-
τα με αἷμα στὸ μέτωπο! Πό-
σο θὰ ὑπέφερες κάτω ἀπὸ τὸ
τρομερὸ μπράτσο τοῦ κτηνώ-
δους ἐκείνου μηχανικοῦ τέ-
ρατος!

Ἡ Ἀστραπή τοῦ ἀπαντᾷ
μ' ἓνα χαμόγελο γεμᾶτο στορ
γῇ.

— Εἶμαι καλὰ, "Ε λ Γ κ ρ έ
κ ο, χάρις σέ σένα! "Αν δὲν
ἐπενέβαινες ἐσὺ, ἴσως ὁ "Α λ-
λ ο ς κατῶρθωνε νὰ πνίξη καὶ
μένα καὶ τὸν Κεραυνό! Σ'
εὐχαριστῶ, Ἑλληνα!

Οἱ δυὸ νέοι μένουν γιὰ με-
ρικές στιγμὲς ἀσάλευτοι κυτ-
τάζοντας με λατρεία ὁ ἓνας
τὸν ἄλλο.

"Αν τολμοῦσαν νὰ μιλή-
σουν καὶ νὰ ἐκφράσουν τὰ
συναισθήματά τους, θὰ ἔλε-
γαν ὅτι ἓνα θαθὺ, δυνατὸ καὶ
ἀγνὸ αἶσθημα τοὺς συνδέει!
Μιά ἀληθινὴ ἀγάπη, ποὺ δὲν
ἔχουν, σκόμα ἐξομολογηθῇ ὁ
ἓνας στὸν ἄλλο, ἐνώνει τὴν
ψυχὴ τοῦ ἀδασμαστοῦ Ἑλληνό-
πουλου με τὴν ψυχὴ τῆς κό-
ρης τοῦ Ὑπερανθρώπου! Ἀ-
γαπιούνται τόσο πολὺ ὥστε

εἶναι πρόθυμοι νὰ θυσιάσουν
τὰ πάντα γιὰ νὰ χαρίσουν λί-
γη εὐτυχία ὁ ἓνας στὸν ἄλλο!

Πιὸ πέρα, ὁ Κοντοστούπης,
ποὺ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξὺ
ἀπὸ τὴν τρίτη λιποθυμία του,
σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ
τοὺς κυττάζει με πόνο.

Ὁ νάνος εἶναι ἐρωτευμένος
με τὴν Ἀστραπή, μὰ δὲν τολ-
μαεὶ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ αὐτὸ
οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του.
Καταλαβαίνει ὅτι στὴν ὁμορ-
φη, δυνατὴ, καλὴ, ἀγγελικὴ
Ντιάνα δὲν ταιριάζει αὐτός,
ἓνας ἀσχημος, κωμικὸς καὶ
δειλὸς νάνος. Ταιριάζει ὁ ὁ-
μορφος, ἀνδροπρεπὴς, δυνα-
τός, μεγαλοφυὴς καὶ ἀτρόμη-
τος Ἑλληνας, ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ-
κ ο, ὁ προστάτης τῆς Ἀν-
θρωπότητος καὶ δαμαστής
τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου!

Ὁ Κοντοστούπης ἀναστε-
νάζει θαθεῖα καὶ μурμουρι-
ζει:

— Γιατί τ' ἀνοιξες τὰ μάτια
σου, παλιονάνε; "Ε; Δὲν τὰ...
θγάζεις καλύτερα; Κλεῖσε τὰ
πάλι καί... λιποθήμησε!

Καὶ ξαπλώνει πάλι χάμω
κλείνοντας τὰ μάτια του!

Στὰ χέρια τοῦ "Α λ λ ο υ:

ΕΡΝΟΥΝ μερι-
κὲς μέρες... Ἡ ἡσυχία ἔχει
ξαναγυρίσει στὸ σπίτι τοῦ Ὑ-
περάνθρωπου. Μὰ εἶναι μιὰ
νεκρικὴ ἡσυχία, γιατί δὲ μέ-
νει πιὰ κανένας ἐκεῖ!

"Εχουν φύγει ὅλοι, γιατί ὁ
κίνδυνος μιᾶς ἐπιθέσεως τοῦ
τρομεροῦ "Α λ λ ο υ καὶ τοῦ

σατανικοῦ Φάουστ εἶναι μεγάλος καὶ ἄμεσος! Ὁ Ὑπεράνθρωπος φοβᾶται μήπως οἱ ἐχθροὶ τοῦ κόσμου ἐπιτεθοῦν ξαφνικά καὶ καταστρέψουν τὸ σπίτι, σκοτώνοντας τὴν Ἑλσα, τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπιτσιπ.

Γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν σ' ἓνα ἄλλο σπίτι, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σ' ἓνα ὁμορφο ἐξοχικὸ προάστειο.

Ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτσιπ κόβουν θόλτες μέσα στὸ δάσος, ἐνθουσιασμένοι ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πόλι, μακριὰ ἀπὸ τοὺς κινδύνους καὶ τὶς τρομάρες.

Φυσικά, ὁ νάνος καμαρώνει καὶ μιλάει μὲ φουσκωμένα λόγια γιὰ τὴν... ἄφθαστη παλλὴ καριά του!

— Ποῦ λές, Τσιπιτσιπ, λέει φουσκώνοντας τὸ στήθος του, ὅταν φοβήθηκες καὶ τῶρα ἐστὰ πόδια, ἔμεινα μόνος, ἀντιμέτωπος μὲ τὰ ρομπότ! Δὲ φοβήθηκα καθόλου, θέβαια! Ὁ Κοντοστούπης δὲ φοβᾶται κανένα! Τ' ἀφήνω κι' ἔρχονται κοντά μου κι' αὐτὰ ἀπλώνουν τὰ γαντζωτὰ χέρια τους καὶ μὲ ἀρπάζουν! «Ἀφήστε με — τοὺς λέω — γιατί ἂν θυμώσω θὰ σὰς κάνω σκόνη!» Τὰ ρομπότ γελοῦν: «Ἰχ Ἰχ, Ἰχ, Ἰχ!» Δὲν ξέρουν μὲ ποιὸν ἔχουν νὰ κάνουν! Καὶ τότε θυμῶνω καί...

— Πέφτεις λιπόθυμος!, συμπεληρώνει ὁ Τσιπιτσιπ κοροϊδευτικά.

Ὁ Κοντοστούπης κάνει πὼς δὲν ἀκούει. Συνεχίζει:

— Τοὺς δίνω μερικὲς γροθιὲς κι' αὐτὰ θγαίνουν χειροβομβίδες κι' ἀρχίζουν νὰ τὶς πετοῦν ἐναντίον μου! Ἐγὼ ἐτοιμάζομαι νὰ χυμῆξω ἐναντίον τους, ὅταν ξαφνικά ἔρχεται ἓνας τεράστιος γίγαντας, ὁ Ἄ λ λ ο ς! Ρίχνομαι ἐπάνω του, τοῦ κάνω μιὰ λαβὴ ζίου - ζίτσου καί...

— Κοντοστούπη, ρωτᾷ τὸ τερατάκι, πόσες φορές... λιποθύμησες σήμερα;

— Τρεῖς!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος χωρὶς νὰ σκεφθῇ. Δι... δηλαδή... Λιποθυμᾷ, μωρέ, ποτὲ ὁ Κοντοστούπης; Ὁ Κοντοστούπης εἶναι ὁ πιὸ ἀτρόμητος... ἀτρόμητος... ἀτρόμητος... Ἅγιοι Πάντες! Θεοῦλη μου! Χριστουλάκη μου! Παναγίτσα μου! Ἅγιε Ὀνούφριε! Βάλτε τὸ χεράκι σας καὶ σῶστε με! Πεθαίνω!

Τὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη κοντεῦνουν τώρα νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους! Τὸ πρόσωπό του ἔχει χλωμιάσει! Τὰ γόνατά του τρέμουν σὰν νὰ περνᾷ ἀπὸ τὰ πόδια του ἓνα δυνατὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα!

Ὁ Τσιπιτσιπ κυττάζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ θλέμματός καὶ θλέπει... τὸν Ἄ λ λ ο καὶ τὸ Φάουστ νὰ στέκωνται λίγα μέτρα πιὸ πέρα καὶ νὰ τοὺς κυττάζουν γελῶντας σαρκαστικά!

Τὸ τερατάκι μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη τρόμο, ἐτοιμάζεται νὰ τὸ θάλῃ στὰ πόδια, μὰ ἡ ὑπόκωφη, σπηλαιώδης φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου - ρομπότ τὸν κάνει νὰ μαρμαρώσῃ:

— Ἄν κανένas σας δοκιμά

ση νά φύγη ἢ νά φωνάξη, θά τόν σκοτώσω!, γρυλλίζει ὁ "Α λ λ ο ς. Ἐλάτε κοντά!

Ὁ Τριπιτοίπ, ὑπακούει κι' ὁ Κοντοστούπη τὸν ἀκολουθεῖ, παραπατώντας καὶ σκοντάφτοντας. Ὁ τρόμος τοῦ νάνου εἶναι τόσο μεγάλος, ὥστε δὲ βλέπει πού πηγαίνει. Προχωρεῖ ὁλόϊσια πρὸς ἕναν ἀγκαθωτὸ θάμνο, τραυλίζοντας:

— Μή, "Α λ λ ε μου! Μή, Φαουστ μου! Μή, "Α λ λ ά κ ι μου! Μή, Φαουστακί μου! Μή μὲ τρομάξετε καὶ πάθω καμμιὰ συγκοπή! "Οχι πὼς φοβᾶμαι γιὰ μένα! Δὲ θέλω νά βρῇτε τὸ μπελᾶ σας! "Αν τὸ μάθη ἢ ἀστυνομία... "Ωχ!

Πέφτει πάνω στὸν ἀγκαθωτὸ θάμνο καὶ δεκάδες ἀγκάθια τὸν τσιμποῦν!

— "Ωχ!, οὐρλιάζει. Μὲ μαχαίρωσανε, μανούλα μου! Μ' ἔφαγε ὁ "Α λ λ ο ς! Μὲ χτύπησε μπαμπέσικα μὲ μαχαίρι! Πεθαίνω!

Καὶ λιποθυμᾷ πάλι μένοντας ἀσάλευτος πάνω στὸ θάμνο.

Ὁ "Αλλος ἀρπάζει τὸν Τσιπιτοίπ μὲ τὸνα χέρι καὶ τὸν ἀναίσθητο Κοντοστούπη μὲ τ' ἄλλο καὶ ἀπογειώνεται. Ὁ Φάουστ τὸν ἀκολουθεῖ.

Σκίζουν τὸν ἄερα μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, πού κἀνει τὸν Τσιπιτοίπ νά ἀνοιγοκλείνη σπασμωδικὰ τὸ ράμφος του ἀπὸ τὸν τρόμο.

Περνοῦν πάνω ἀπὸ ἕνα πυκνόφυτο βουνὸ καὶ προσγειώνονται στὴν ἄλλη πλαγιά του, μπροστὰ σ' ἕνα σκοτεινὸ ἄ-

νοιγμα ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς βράχους.

Προχωροῦν μέσα στὸ ἀνοιγμα καὶ βρίσκονται μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη σπηλιά, ὅπου ἀπὸ τὴν πανύψηλὴ ὀροφὴ τῆς κρέμονται τεράστιοι σταλακτίτες.

Ὁ "Αλλος, μὲ τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπιτοίπ στὰ μπράτσα του καὶ τὸν Δόκτορα Φάουστ ἑοπίσω του, προχωρεῖ στὸ βάθος τῆς σπηλιάς καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὸν τοῖχο.

Ἀφήνει τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους τοῦ χάμω, ἀκουμπᾷ τὰ χέρια του πάνω στὸν τοῖχο καὶ σπρώχνει. Ἐνα τετράγωνο κομμάτι τοῦ τοῖχου ὑποχωρεῖ κι' ἕνα ἀνοιγμα σχηματίζεται.

Τὸ ρομπότ σηκώνει τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπιτοίπ καὶ περνᾷ μαζί μὲ τὸν Φάουστ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα, πού ξανακλείνει πίσω τους.

Βρίσκονται τώρα σὲ μιὰ δευτέρη σπηλιά μικρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη. Εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐπιστημονικὰ ὄργανα καὶ θε εἶδους, ἀπὸ συσκευές, μπουκαλάκια καὶ πειραματικούς σωλῆνες. Στὸ κέντρο τῆς σπηλιάς εἶναι στημένη μιὰ μεγάλη μηχανή, πού στὴ μιὰ ἄκρη τῆς ἔχει ἕνα πολὺ μεγάλο ὄρθιο χωνί.

Ὁ "Α λ λ ο ς ἀκουμπᾷ τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ χάμω, κοντὰ στὴ μηχανή. Ὁ νάνος συνέρχεται. Ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ κυττάζει γύρω μὲ τρόμο, σαλεύοντας κωμικὰ τὴ μεγάλη μύτη του.

‘Ο άνθρωπος - ρομπότ λέει:

— Δεν μπορείς παρά νά θαυμάσης την έφευρετική-τά μου, Φάουστ! Δεν έχει γίνει έφεύρεσι καταπληκτικώτερη από αυτή! “Όλες οι έφευρέσεις σου δεν αξίζουν σάν την μηχανή αυτή, πού ξεπερνάει άκόμα και την πιό ξαναμμένη φαντασία.

‘Ο Δόκτωρ Φάουστ ζαρώνει τά φρύδια του. Φαίνεται δυσαρεστημένος από τά λόγια του “Α λ λ ο υ.

— Ξεχνάς, “Α λ λ ε, μουρμουρίζει, ότι είσαι δημιουργημά μου! “Ό,τι κάνεις τό κάνεις γιατί έγώ σέ δημιουργήσα! Και μὴν ξεχνάς πώς είσαι μιά μηχανή κι’ εσύ! Μιά μηχανή όπως αυτή πού κατασκεύασες!

Τό ρομπότ ζαρώνει τά φρύδια του και τά μεγάλα αλλόκοτα μάτια του αστράφτουν παγερά.

Κάνει ένα βήμα πρὸς τὸν Φάουστ, απλώνοντας τά τεράστια, τρομερά χέρια του.

— Θά μού πληρώσης..., αρχίζει νά λήη.

Μά σταματάει. ‘Ο Δόκτωρ Φάουστ έχει τραθήξει ένα πιστόλι και τό στρέφει έναντίον του.

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ό σατανικός γέρος. Έγώ σέ δημιουργήσα κι’ έγώ μόνο έχω τή δύναμι νά σέ καταστρέψω! Είσαι μιά μηχανή και όφείλεις νά υπακούης στις διαταγές μου! Διαφορετικά πιέζω τή σκανδάλη και σέ μεταβάλλω σ’ ένα σωρό από παλιοσίδερα!

‘Ο “Α λ λ ο ς μένει διστακτικός γιά μιά - δυό στιγμές. “Επειτα, ένα πονηρό χαμόγελο χαράζεται στο άποκρουστικό πρόσωπό του.

— Πολύ καλά, μουρμουρίζει. Θά υπακούσω. Για πόσον καιρό όμως; Θάρθη μιά μέρα πού θά γίνω ανώτερός σου! Θάρθη μιά μέρα πού έγώ, ένα ρομπότ, μιά μεταλλινή μηχανή, θά κυβερνήσω τόν κόσμο!

Γυρίζει, αρπάζει τὸν Τσιπιτσιπί και τὸν ρίχνει μέσα στο μεγάλο χωνί τῆς μηχανῆς. Γυρίζει ένα κουμπί. Ἡ μηχανή αρχίζει νά δουλεύη θούζοντας. Μέσα από τό χωνί ακούγεται ένα ανατριχιαστικό ούρλιαχτό.

Περνάει ένα λεπτό.

Ξαφνικά, από μιά σχισμή τῆς μηχανῆς πέφτει κάτι μικρό. Είναι μιά χάρτινη εικόνα, ένα σχέδιο πού φαίνεται σάν νά τό ἔχη κόψει κανείς με ψαλίδι από τή σελίδα ενός μικροῦ βιβλίου!

Ἡ εικόνα έχει τά χαρακτηριστικά τοῦ Τσιπιτσιπί!

‘Ο Κοντοστούπης κυττάζει γουρλώνοντας τά μάτια του. Καταλαβαίνει και τό μυαλό του σαλεύει! ‘Ο “Α λ λ ο ς είχε μεταβάλει τὸν Τσιπιτσιπί σ’ ένα μικροσκοπικό χάρτινο καραγκιοζάκι!

Καθώς ό άνθρωπος - ρομπότ τὸν σηκώνει γιά νά τὸν ρίξη μέσα στο χωνί, ό νάνος ξεφωνίζει σπαραχτικά:

— “Αφησέ με! “Αφησέ με σου λέω, κτηνάνθρωπε! Δέ θέλω νά γίνω εικόνα από

χαρτί! Δέ θέλω νά γίνω καρραγκιοζάκι! "Ωχ, ή καρδούλα μου!

Άλλόκοτες Έπιστολές

2 ΤΟ έξοχικό σπίτι, όπου μένουν οί "Υπεράνθρωποι κι' ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, είναι όλοι άναστατώμενοι καί λυπημένοι. "Ο Κοντοστούπης κι' ό Τσιπιτσιπ έχουν έξαφανιστή μυστηριώδως καί κανένας δέν μπορεί νά εξηγήση τί συνέβη.

"Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο μαζί μέ τήν "Αστραπή έχουν ψάξει όλόκληρο τό δάσος, χωρίς νά ανακαλύψουν κανένα ίχνος από τούς δυό κωμικούς φι-

λους. Στά κλαδιά ένός άγκαθωτοϋ θάμνου μόνο, ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο θρίσκει μερικές σταγόνες αίματος.

— Μήπως... μήπως τούς έφαγε κανένα θηρίο; ρωτάει ή Ντιάνα.

— Δέν υπάρχουν άνθρωποφάγα θηρία στα μέρη αυτά, άπαντάει ό "Ελληνας, έκτός από λύκους τό χειμώνα. Πολύ φοβόμαι μήπως οί φίλοι μας έπесαν θύματα έγκλήματος!

Γυρίζουν στο σπίτι καί κάθονται μαζί μέ τούς άλλους στο σαλόνι, λυπημένοι καί γε

Μιά τρομακτική μάχη άρχίζει ανάμεσα στόν "Α λ λ ο, στα μικρά ρομπότ, στόν "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καί στούς "Υπεράνθρώπους! Μιά μάχη σκληρή καί έξοντωτική! Τό γέλιο τοϋ Φάουστ άντηχεί:

— Χό, χό, χό, χό!

μάτοι αγωνία, χωρίς να ξέρουν κι' αυτοί τι περιμένουν.

— "Ισως, λέει ο Υπεράνθρωπος, έχασαν το δρόμο και τριγυρίζουν τώρα κάπου μακριά. "Ισως...

Δεν προλαβαίνει να αποτελειώσει τη φράση του. Μιά μορφή περνάει με άστραπιαία ταχύτητα μπρός από την πόρτα της θεράντας και χάνεται. Ο Υπεράνθρωπος, που ήταν καθισμένος με το πρόσωπο προς την πόρτα, τινάζεται έξω μ' ένα πήδημα και κυττάζει επάνω.

Βλέπει μία σιλουέττα να σκίζει τον αέρα και να ξεμακραίνει όλοταχώς. Είναι ο "Α λ λ ο ς, ο γίγαντας - ρο μπότ!

Ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου, λυγίζει τα γόνατά του και είναι έτοιμος να απογειωθεί και να κυνηγήσει τον τρομερό μετάλλينو έχθρο της Ανθρωπότητας, μα σταματάει... Βλέπει δυο άσπρα πραγματάκια να πέφτουν από ψηλά και να προσγειώνονται στη θεράντα, μπροστά του.

Σκύβει και τα σηκώνει. Είναι δυο φάκελλοι με την επιγραφή:

«Πρός τον 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και τον Υπεράνθρωπο, ξανα μικρό δωρο.

Οί φίλοι σας
Δόκτωρ Φάουστ — "Α λ λ ο ς.»

Κυττάζει πάλι προς τα πάνω. Ο "Α λ λ ο ς έχει χαθή τώρα.

Μπαίνει στο σπίτι, πηγαίνει στο τραπέζι και ανοίγει τους

φακέλους. Βγάζει δυο χάρτινες εικόνες, δυο ανθρωπάκια που φαίνονται σαν να τὰ έχη κόψει κανείς από τη σελίδα ενός βιβλίου.

Το ένα είναι απaráλλακτος ο Κοντοστούπης και το άλλο ο Τσιπιτσιπί!

Οί Υπεράνθρωποι κι' ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κυττάζονται με άπορία.

— Τι σημαίνει αυτό; λέει ο Κεραυνός. Γιατί μὰς έστειλαν τες εικόνες αυτές;

Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο μένει σιωπηλός και σκεπτικός με τὰ φρύδια ζωωμένα. Είναι βέβαιος ότι κάτι κρύβεται πίσω από αυτό, κάτι πολύ σημαντικό και επικίνδυνο.

Καί τότε ο "Ελληνας, ο Υπεράνθρωπος, ο Κεραυνός, ή Άστραπή και ή "Ελσα γουρλώνουν τὰ μάτια τους.

Τὰ χάρτινα καραγκιοζάκια πάνω στο τραπέζι αρχίζουν να... σαλεύουν! Στην αρχή κινούνται έλαφρά σαν να σπρώχνη ένα έλαφρό άεράκι. "Επειτα, σιγά - σιγά, άναση κώνονται και στέκονται όρθια μπροστά στους κατάπληκτους φίλους μας.

Στέκονται όρθια και περπατούν σαν ζωντανόι άνθρωποι, κινώντας αλλόκοτα τὰ χάρτινα μέλη τους!

Η Άστραπή τρίβει τὰ μάτια της.

— "Η όνειρεύομαι, μουρμουρίζει, ή κάποιος μάγος...

— Δεν υπάρχουν μάγια! λέει ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο αύστηρά. "Όλα έχουν μία επισημονική εξέγηση. Υποψία-

ζομαι κάτι, πού είναι φριχτό, πολύ φριχτό!

— Τί; ρωτάει ο Ύπεράνθρωπος.

— Υποψιάζομαι ότι τα χάρτινα αυτά καραγκιοζάκια είναι πράγματι ο Κοντοστούπης κι' ο Τσιπιτσιπί! "Ότι ο Δόκτωρ Φάουστ, με κάποια καινούργια διαβολική εφεύρεσί του, μετέβαλε τούς φίλους μας σε χάρτινες εικόνες!

Κραυγές τρόμου και φρίκης θγαίνουν από τα στήθη των ήρώων μας.

— "Αν αυτό είναι αλήθεια, λέει άγρια ο Ύπεράνθρωπος, ή έγκληματικότης του Φάουστ ξεπερνάει κάθε όριο!

— Κυτάξτε!, φωνάζει ή Άστραπή. "Ο Κοντοστούπης σαλεύει τα μπράτσα του σάν να θέλη να πη κάτι.

Πράγματι, τó ένα από τα χάρτινα καραγκιοζάκια, αυτό που μοιάζει του νάνου, σαλεύει τα χέρια του.

— Θέλεις να πής κάτι, Κοντοστούπη; ρωτάει ο "Ελληνας.

Τό καραγκιοζάκι κάνει «ναί» με τó κεφάλι του.

— Δέν μπορείς να μιλήσης;

Τό κεφάλι του Κοντοστούπη κουνιέται άρνητικά.

Μιά ιδέα άστράφτει στο μυαλό του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο.

— Φέρτε μου ένα λεξικό!, λέει.

Ο Κεραυνός θγαίνει τρέχοντας από τó δωμάτιο και ξαναγυρίζει σε λίγο κρατώντας ένα μικρό λεξικό. Ο "Ελληνας τó παίρνει, τó άκουπάει πάνω στο τραπέζι και

αρχίζει να τó φυλλομετράει άργά.

Ο Κοντοστούπης σκύθει κάθε τόσο και με τó χάρτινο χεράκι του δείχνει μιά λέξι. Η Άστραπή, καθισμένη δίπλα στον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο σημειώνει σ' ένα χαρτί τις λέξεις αυτές. Οί λέξεις σχηματίζουν φράσεις και παραγράφους σιγά-σιγά. Νά τι γράφη ή Άστραπή:

«Δέ μās έκανε έτσι ο Φάουστ, αλλά ο "Α λ λ ο ς, τó ρομπότ, πού θέλει να γίνη αυτό κράτωρ του κόσμου. Τό κρησφύγετό τους είναι σε μιά σπηλιά, πίσω από ένα θουνό έδω κοντά. Δέν ξέρω ποιό ακριβώς θουνό, γιατί ήμουν άναίσθητος όταν με μετέφεραν εκεί. Ο Τσιπιτσιπί ξέρει, αλλά ο Τσιπιτσιπί δέν ξέρει γράμματα για να σās τó πη! Έχουν μιά μηχανή με ένα χωνί. Ρίχνουν τούς ανθρώπους στο χωνί κι' ή μηχανή τούς θγάζει από μιά σχισμή χάρτινες εικόνες! Σώστε μας! "Ωχ, ή καρδούλα μου!...»

Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο γυρίζει στον Τσιπιτσιπί.

— Τσιπιτσιπί, λέει, είναι μακρὰ τó θουνό αυτό;

«"Οχι!...» κάνει τó τερατάκι με τó κεφάλι του.

— Είναι πρós τó βορρά;

«"Οχι!» κάνει πάλι ο Τσιπιτσιπί με τó κεφάλι.

— Πρós τó νότο;

«"Οχι!»

— Πρós τή δύσι;

«Ναί!»

— Φαίνεται από δώ;

«Ναί!»

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο λάμπει ἀπὸ χάρᾶ.

— Ἐντάξει!, λέει. Τὸ κρησφύγετο τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου θρίσκειται σὲ μιὰ σπηλιά ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά ἐνὸς θουνοῦ, ποῦ εἶναι πρὸς τὴ δύση καὶ φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ! Ἐλάτε ἔξω!

Βγαίνει στὴ θεράντα μαζί με τοὺς ἄλλους. Ἀκουμπάει τὰ καραγκιοζάκια πάνω στὸ πεζοῦλι καὶ κυττάζει πρὸς τὴ δύση.

— Τσιπιτσιπ, λέει, βλέπω ἕνα θουνὸ μὲ τρεῖς κορυφές. Αὐτὸ εἶναι;

«Ναί!» κάνει τὸ κεφάλι τοῦ Τσιπιτσιπ.

Ἐπιδρομὴ Ἀοράτων

ΕΛΛΗΝΑΣ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει πίσω, μέσα στὸ σπίτι. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν. Ὁ Ὑπεράνθρωπος λέει:

— Ἐχουμε νὰ κάνουμε μ' ἕναν ἐχθρὸ τρομερώτερο ἀπὸ κάθε προηγούμενο! Κανένα ὄπλο δὲν τοῦ κάνει κακὸ καὶ εἶναι πολὺ πῶς δυνατόν ἀπὸ ἐμᾶς! Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, ἀπὸ σένα κρέμεται ἡ τύχη τοῦ κόσμου! Σίγουρα, αὐτὴ τὴ στιγμή, Ὁ Ἀ λ λ ο ς πηγαινοέρχεται κουβαλῶντας ἀνθρώπους καὶ μεταβάλλοντάς τους σὲ χάρτινες εἰκόνες! Ἄν δὲν κατορθώσουμε νὰ τὸν σταματήσουμε, ἡ Ἀνθρωπότης θὰ μεταβληθῇ σὲ

μιὰ χάρτινη, ἄψυχη Ἀνθρωπότητα, ἕνα πλῆθος ἀπὸ χάρτινες χαλκομανίες!

— Τὸ ξέρω!, λέει ὁ Ἑλληνας. Πρέπει νὰ δράσουμε ἀμέσως μὲ τὶς δυνάμεις ποὺ διαθέτουμε! Πρέπει ὅμως ὄχι μόνον νὰ κατορθώσουμε νὰ σταματήσουμε τὸν Ἀ λ λ ο, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ μεταβάλῃ τοὺς φίλους μας σὲ κανονικοὺς ἀνθρώπους! Ἀλλοιῶς, θὰ μείνουν γιὰ πάντα χάρτινα καραγκιοζάκια! Ἀκούστε τὶ θὰ κάνουμε: Θὰ γίνω ἀόρατος μὲ τὴ συσκευή ποὺ διαθέτω ἢ μᾶλλον... Περιμένετε με!

Βγαίνει γοργὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἀνεβαίνει στὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπου ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ ἐργαστήριό του. Μένει ἐκεῖ ἀρκετὴ ὥρα.

Ὅταν κατεβαίνει πάλι, κρατάει στὰ χέρια του τρία ρολογάκια τοῦ χεριοῦ.

Τὰ δίνει στοὺς Ὑπεράνθρωπους λέγοντας:

— Περάστε τα στὰ χέρια σας. Εἶναι συσκευές, ποὺ κάνουν ἀόρατους αὐτοὺς ποὺ τὶς φοροῦν! Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πιέσετε αὐτὸ τὸ κουμπὶ γιὰ νὰ ἐξαφανιστῇ! Θὰ χρησιμοποιοῦμε τὶς συσκευές αὐτὲς γιατί πρέπει νὰ μποῦμε στὴ σπηλιὰ τῶν κακούργων χωρὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν!

Παίρνει τὰ χάρτινα καραγκιοζάκια ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὰ διπλώνει μὲ προσοχὴ καὶ τὰ βάζει στὴν τσέπη του.

— Θὰ πιαστοῦμε χέρι μὲ χέρι, λέει στοὺς φίλους του, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ὁ ἕνας τὸν

άλλο, καθώς θά είμαστε άό-
ρατοι!

Βγαίνουν στη θεράντα και
πιέζουν τὰ κουμπιά τών ρο-
λογιών. Τὰ κορμιά τους σή-
νουν καί χάνονται. Ψάχνον-
τας πασπατευτά, πιάνουν ὁ
ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου.

— “Ετοιμοί; ἀκούγεται ἡ
φωνή τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο
μέσα ἀπὸ τὸν ἄδειο ἀέρα.

— “Ετοιμοί!, ἀπαντοῦν οἱ
φωνές τῶν Ὑπερανθρώπων.

Ἀπογειώνονται καὶ πετοῦν
γοργά πρὸς τὸ θουνὸ μὲ τις
τρεῖς κορυφές! Πίσω τους, ἡ
Ἔλσα στέκεται στὴ θεράντα
τοῦ σπιτιοῦ καὶ κυττάζει ψη-
λὰ κάνοντας τὸ σταυρὸ τῆς
καὶ μουρμουρίζοντας:

— Θεέ μου! Βοήθησέ τους!
Σῶσε τὸν κόσμον ἀπὸ τοὺς
κακούργους, Θεέ μου!

Οἱ τέσσερις ἡρώες μας σκί-
ζουν τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὸν
κάμπο καί, μέσα σὲ λίγες
στιγμές, θρίσκονται πάνω ἀ-
πὸ τὸ θουνὸ μὲ τις τρεῖς κο-
ρυφές! Χαμηλώνουν πρὸς τὴν
ἀντίθετη πλαγιά του, ψάχνουν
γύρω καὶ διακρίνουν τὸ στό-
μιό μιᾶς σπηλιάς.

Κρατώντας πάντα ἀπὸ τὸ
χέρι ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὁ Ἐ λ
Γ κ ρ έ κ ο κι' οἱ Ὑπεράν-
θρωποι μπαίνουν μέσα στὴν
τεοάστια σπηλιά μὲ τοὺς στα-
λακτίτες. Ἐξακολουθοῦν νὰ
εἶναι ἀόρατοι καὶ μόνο ἀπὸ
τὰ ἐλαφρὰ δῆμάτά τους μπο-
ρεῖ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς τὴν
παρουσία τους.

Ἡ σπηλιά εἶναι ἄδεια.

— Μήπως κάναμε λάθος;
ψιθυρίζει σιγανὰ ὁ Ἐ λ

Γ κ ρ έ κ ο. Μήπως...

Σωπαίνει ἀνασκιρτώντας.
Μιὰ ὀγκώδης μορφή κάνει
τὴν ἐμφάνισί της στό στόμιό
τῆς σπηλιάς.

Εἶναι ὁ Ἄ λ λ ο ς, τὸ γι-
γάντιο ρομπότ, ὁ μετάλλινος
ἄνθρωπος μὲ τὴν καταπλη-
κτικὴ δύναμι! Μπαίνει πετών-
τας στὴ σπηλιά, κουβαλώντας
τέσσερις ἄνθρώπους κάτω ἀ-
πὸ τὰ μπράτσα του!

— Χά, χά, χά!, κάνει. Θά
γελάσουμε! Θά γελάσουμε
πολύ!

Περνάει πολὺ κοντὰ ἀπὸ
τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἀγ-
γίζοντάς του σχεδόν, καὶ προ-
χωρεῖ πρὸς τὸ ἕαθος τῆς σπη-
λιάς. Ἐκεῖ σταματᾷ ἐμπρο-
στὰ τὸν τοῖχο, ἀκουμπᾷ
χάμω τοὺς αἰχμαλώτους του,
ποὺ εἶναι λιπόθυμοι ἀπὸ τὸν
τρόμο, καὶ σπρώχνει τὸν τοῖ-
χο.

Ἐνα τετράγωνο ἄνοιγμα
σχηματίζεται. Ὁ Ἄ λ λ ο ς
σηκώνει τοὺς ἄνθρώπους καὶ
περνᾷ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα. Ὁ
τοῖχος ξανακλείνει πίσω του,
προλαβαίνον ὁμῶς ὁ Ἐ λ
Γ κ ρ έ κ ο καὶ οἱ Ὑπεράν-
θρωποι νὰ περάσουν κι' αὐτοὶ
πρὶν κλεισθῇ.

Βρίσκονται τώρα στὴ μέ-
σα σπηλιά, στό μεγάλο ὑπό-
γειο ἐργαστήριό τοῦ Ἄ λ-
λ ο υ καὶ τοῦ Φάουστ.

Ὁ ἄνθρωπος - ρομπότ προ-
χωρεῖ πρὸς ἕνα τραπέζι, ὅπου
εἶναι καθισμένος ὁ Δόκτωρ
Φάουστ. Ὁ σατανικὸς γέρος
διασκεδάζει κυττάζοντας καμ-
μιὰ δεκαριά χάρτινα ἄνθρω-
πάκια, ποὺ στέκονται ὀρθία

πάνω στο τραπέζι περπατών-
τας αδέξια.

Από τὰ ἀνθρωπάκια αὐτὰ
δυὸ εἶναι γυναῖκες, δυὸ φο-
ροῦν στολὲς ἀστυνομικῶν καὶ
ἓνα φορεῖ ράσα!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ
Φάουστ. Συγχαρητήρια, "Α λ
λ ε μου! Εἶσαι ὑπέροχος!
Ποτὲ ἄλλοτε ἢ ψυχὴ μου δὲ
χάρηκε μὲ παράμοιο θέαμα!
Φαντάζομαι τὴν ἐκπληξι τοῦ
'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τῶν
ὑπερανθρώπων ὅταν θὰ εἶ-
δαν τοὺς δυὸ χάρτινους φί-
λους των νὰ σηκώνονται καὶ
νὰ περπατοῦν! Χό, χό, χό,
χό!

Τὸ ρομπὸτ κουνάει μὲ ἱκα-
νοποίησι τὸ κεφάλι του καὶ
λέει:

—Θὰ μεταβάλῃ ὅλους τοὺς
ἀνθρώπους σὲ χάρτινες εἰκό-
νες! Μπορεῖς νὰ φανταστῇς
μεγαλύτερη ἐκδίκησι, Φά-
ουστ;

— "Οχι, "Α λ λ ε μου! Δὲν
μπορεῖ νὰ γίνῃ μεγαλύτερη
ἐκδίκησι!

Τὸ ρομπὸτ γυρίζει καὶ κου-
βαλάει τοὺς αἰχμαλώτους του
στὴ μεγάλη μηχανὴ μὲ τὸ χῶ-
νι.

Ἐκεῖ, οἱ ἀόρατοι φίλοι μας
τὸν βλέπουν νὰ σηκῶνῃ ἕ-
ναν - ἓνα τοὺς ἀναισθητοὺς
ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς ρίχνῃ
μέσα στὸ χῶνι. Γυρίζει ἓνα
κουμπὶ καὶ ἡ μηχανὴ ἀρχίζει
νὰ λειτουργῇ βουίζοντας.

Ἀπὸ μιὰ λεπτὴν σχισμὴ πέ-
φτον μερικὲς χάρτινες εἰκό-
νες, ποὺ φαίνονται ὅσν νὰ τίς
ἔχει κόψει κανεὶς ἀπὸ βιβλίο
ἢ περιοδικό.

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ
Φάουστ μὲ ἀγαλίσαι. Εἶναι ὑ-
πέροχο, "Α λ λ ε! Φέρε τα
κι' αὐτὰ ἐδῶ!

Ὁ ἀνθρωπος - ρομπὸτ ση-
κώνει ἀπὸ χάμῳ τὰ χάρτινα
ἀνθρωπάκια καὶ τὰ ἀκουμ-
πάει πάνω στὸ τραπέζι. Ἐκεῖ
αὐτὰ ἀνορθώνονται καὶ ἀρχί-
ζουν νὰ περπατοῦν παράξενα
καὶ αδέξια μαζί μὲ τὰ ἄλλα!

Ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πα-
ρατάει τὸ χέρι τῆς Ἀστρα-
πῆς, ἀφοῦ τῆς ψιθυρίζει στὸ
αὐτί:

— Μείνε ἀκίνητη μαζί μὲ
τοὺς ἄλλους!

Ἀόρατος ὅπως εἶναι, προ-
χωρεῖ πρὸς τὴ μηχανὴ μὲ τὸ
χῶνι καὶ τὴν ἐξετάζει μὲ προ-
σοχή! Καταλαβαίνει τὸν τρό-
πο μὲ τὸν ὁποῖο δουλεύει καὶ
καταλαβαίνει τί πρέπει νὰ
κάνῃ.

Βγάζει τὸν χάρτινο Κοντο-
στούπη καὶ τὸν χάρτινο Τσι-
πιτοῖπ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ
τοὺς χώνει μέσα στὴ σχισμὴ,
ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχαν πέσει τὰ
χάρτινα ἀνθρωπάκια.

Ἐπειτα, γυρίζει τὸ κουμπὶ
τῆς μηχανῆς ἀνάποδα.

Ἡ μηχανὴ ἀφήνει ἓνα ὑπό-
κωφο βογγητό, ποὺ κάνει τὸν
"Α λ λ ο καὶ τὸν Φάουστ νὰ
ἀναπηδήσουν ξαφνιασμένοι,
καὶ ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ ἀ-
νάποδα!

— Διάβολε!, μουρμουρίζει
ὁ ἀνθρωπος - ρομπὸτ κυττά-
ζοντας κατάπληκτος τὴ μη-
χανή του. Τί συμβαίνει; Τί ἔ-
παθε ἡ μηχανή;

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ
Φάουστ μὲ κακία. Δὲν εἶναι

τέλεια ή μηχανή σου, "Α λ λ ε ! Δέν μπορείς άκόμα νά κάνης κάτι τέλειο χωρίς τή βοήθειά μου! Θά σου... "Α!

— "Α!, κάνει κι' ό "Α λ λ ο ς έμβρόντητος.

Άπό τό χωνί τής μηχανής δυό πλάσματα πηδούν έξω και κυλιούνται χάμω!

Είναι ό Κοντοστούπης κι' ό Τσιπιτσιπί! Όλοζώντανοι!

— Οί... οί φίλοι του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και τών Υπερανθρώπων!, τραυλίζει ό Δόκτωρ Φάουστ. Πώς ξεπήδησαν μέσα από τή μηχανή;

Ό "Α λ λ ο ς δέν άπαντάει. Μē τό άπαισιο στόμα του άνοιχτό και τά άλλόκοτα, ψυχρά μάτια του γουρλωμένα, κυττάζει τά δυό κωμικά πλάσματα, σάν νά θέλη φαντάσματα!

Ό Τσιπιτσιπί σηκώνεται γοργά, τρέχει σέ μία γωνιά και ζαρώνει εκεί τρέμοντας.

Ό Κοντοστούπης δέν τολμάει καν νά σηκωθή από χάμω.

Μένει εκεί κουνώντας άλλόκοτα τό σώμα του μπρός-πίσω κλαψουρίζοντας:

— Μή με πειράξης, "Α λ λ ε μου! Μή... μή με φάς, ρομποτούλη μου! "Ωχ ή καρδούλα μου! Μή... μή με κάνης πάλι.. φωτογραφία! Μή, γιατί μπορεϊ νά θυμώσω και νά πάθω καμιά... συγκοπή!

Γιά μερικές στιγμές, ό "Α λ λ ο ς κι' ό Φάουστ μένουν άσάλευτα, μὴν μπορώντας νά εξηγήσουν τό καταπληκτικό αυτό φαινόμενο. "Επειτα, ό άνθρωπος - ρομποτό

κάνει νά προχωρήση πρὸς τὸν Κοντοστούπη.

**"Ένα χάρτινο
Καρχυγιόζακι!**

ΕΝ προλαβαίνει όμως νά κάνη δυό θήματα, όταν ένα έκτυφλωτικό φῶς, πού φαίνεται νά ξεπηδάει μέσα από τὸν άδειο άέρα, τὸν χτυπάει στὰ μάτια. Είναι τό πιστόλι τοῦ άόρατου Έ λ Γ κ ρ έ κ ο !

Τό ρομποτό αφήνει ένα βογγητό λύσσας και σταματάει. Τά τεράστια χέρια του σηκώνονται και σκεπάζουν τὰ μάτια του.

Ό Δόκτωρ Φάουστ ούρλιαζει:

— Είναι ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο ! Ό άόρατος "Ελληνας! Ό... "Ωχ!

Τό φῶς τοῦ πιστολιοῦ τοῦ "Ελληνα τὸν χτυπάει κι' αὐτὸν στὰ μάτια κι' από τό στήθος τοῦ σατανικοῦ γέρου θγαίνει ένα μακρόσυρτο ούρλιαχτό πόνο. Τά χέρια του κινούνται σπασμωδικά και σκεπάζουν τό πρόσωπό του.

Και τότε, με γοργές κινήσεις, ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο , γυρίζει τό κομπί τής μηχανής, πού αρχίζει νά δουλεύη τώρα κανονικά, και άρπάζει τὸν Δόκτορα Φάουστ.

Άστραπές άναπηδοῦν από τό κορμί τοῦ αρχικακούργου και τὸν χτυποῦν στὰ χέρια, στό πρόσωπο και στό στήθος, κάνοντας τό σώμα τοῦ "Ελληνα και σπαράζει φριχτά.

Μά τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνό-
πουλο σφίγγει τὰ δόντια του
καί, καταβάλλοντας ἀπεγνω-
σμένες προσπάθειες, σηκώνει
ψηλά τὸ μικρόσωμο γεροντά-
κο, τρέχει στὴ μηχανή καί
τὸν πετάει μέσα στοῦ χωνί!

Μιά ἀνατριχιαστική κραύ-
γῃ θγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ χωνί.
Περνοῦν μερικές στιγμές...

Ξαφνικά, ἀπὸ τὴ σχισμὴ
τῆς μηχανῆς, πέφτει ἕνα χαρ-
τάκι. Εἶναι μιὰ χάρτινη εἰκό-
να, ἕνα μικρὸ καραγκιοζάκι,
πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ Δόκτο-
ρος Φάουστ!

Τὸ ρομπότ κατεβάζει τὰ χέ-
ρια του ἀπὸ τὰ θαμπωμένα
μάτια του καί κυττάζει γύρω.
Δὲ βλέπει κανέναν ἐκτὸς ἀπὸ
τὸν Κοντοστούπη καί τὸν Τσι-
πιτοίπ.

-- Φάουστ!, φωνάζει μὲ τὴν
ὑπόκωφη σπηλαιώδη φωνή
του. Φάουστ! Ποῦ εἶσαι;

— Κυττάξε χάμω, "Α λ
λ ε !, λέει ἡ φωνὴ τοῦ Ἑ λ
Γ κ ρ ε κ ο μέσα ἀπὸ τὸν ἄ-
δειο ἄερα.

Ὁ ἄνθρωπος - ρομπότ κυτ-
τάζει χάμω καί βλέπει τὸ
χάρτινο Φάουστ. Στὸ κτηνώ-
δες πρόσωπό του ζωγραφίζε-
ται μιὰ ἔκφρασι τρόμου καί ἄ-
πέραντης ἐκπλήξεως.

"Επειτα θάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Ὁ... Φά-
ουστ! Χά, χά, χά! "Εγινε
ἕνα χάρτινο καραγκιοζάκι!
Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ κόσμου
εἶναι μιὰ χάρτινη εἰκόνα!

Κάνει νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ ση-
κώσῃ ἀπὸ χάμω τὸ χαρτί, μὰ
τὸ φῶς τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ ε κ ο
τὸν χτυπάει πάλι στὰ μάτια

θαμπώνοντάς τον. Τὴν ἴδια
στιγμὴ, κάτι, σκληρὸ καί δυ-
νατὸ σὰν ἠλεκτρικὸ σφυρί,
τὸν χτυπάει στὸ σαγόνι καί
τὸν κάνει νὰ τιναχθῇ πρὸς τὰ
πίσω καί νὰ πάῃ νὰ θροντήσῃ
πάνω σ' ἕναν τοῖχο!

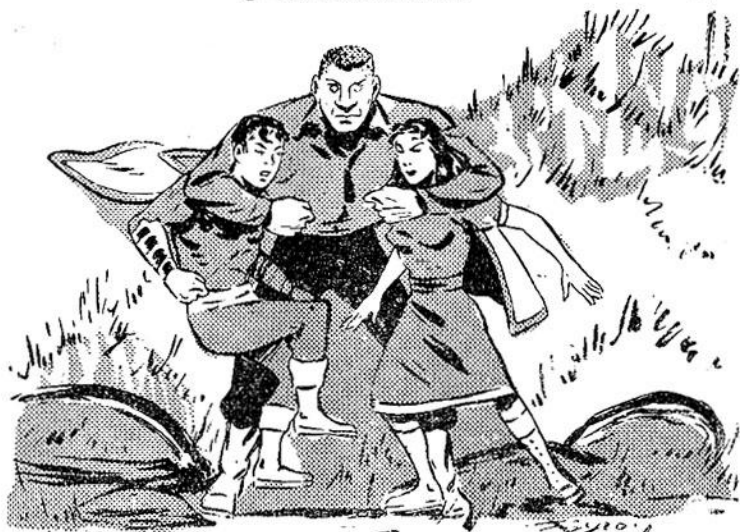
Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος, ποῦ
δὲ θέλει νὰ μείνῃ ἔξω ἀπὸ τὸ
γλέντι!

Ἀτσάλινα δάχτυλα, τὰ δά-
χτυλα τοῦ Κεραινοῦ, ἀρπά-
ζουν τὸν "Α λ λ ο ἀπὸ τὸ για-
κᾶ κι' ἕνα πόδι τὸν χτυπάει
μὲ τόση δύναμι, ὥστε τὸ ὀ-
γκῶδες καί βαρὺτατο κορμί
ταξιδεύει στὸν ἀέρα καί προ-
σγειώνεται μὲ γδοῦπο στὴ μέ-
σῃ τῆς αἵθουσας!

Ἐκεῖ μιὰ μικρὴ, μὰ τρομε-

— Ὁ... πρωτοπαλαιστὴς Κοντοστού-
πης σὲ μιὰ συντριπτικὴ λαβή!

Ὁ Ἄ λ ο ς ἀρπάζει τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς σφίγγει τὸ λαιμό!

ρῇ γροθιά — ἡ γροθιά τῆς Ἀστραπῆς — τὸν χτυπάει στὸ σῆρκο κάνοντάς τον νὰ κυλιστῇ χάμω!

Πανικὸς κυριεύει τὸν Ἄ λ ο ! Δὲν μπορεῖ νὰ παλέψῃ μὲ ἀόρατα ὄντα! Τινάζεται ὄρθιος καὶ μὲ μιὰ ὀρμητικὴ ἐκτίναξι ὁρμάει πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ τοίχου εἶναι κλειστὸ, μὰ ὁ ἄνθρωπος ρομπὸτ πέφτει πάνω στὸν τοῖχο, γκρεμίζει ἓνα κομμάτι του καὶ θγαίνει σὰν βολίδα!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο λέει:

— Μὴν τὸν κυνηγήσετε, Ὑπεράνθρωποι! Δὲ θὰ τὸν πιάσετε! Κρατᾶμε τὸν Φάουστ κι' αὐτὸ εἶναι ἀρκετό! Ἄς γίνουμε ὁρατοί!

Μέσα στὸν ἄδειο ἀέρα παίρ

νουν τώρα μορφή τέσσερις ἄνθρωποι: Τὸ νευρῶδες καὶ λυγρὸ κορμὶ τοῦ Ἑλληνα, τὸ μυῶδες καὶ ἀθλητικὸ κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τὸ γεροδεμένο κορμὶ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τὸ ὁμορφὸ καὶ χαριτωμένο κορμὶ τῆς Ντιάνας.

Στὰ πρόσωπα ὅλων εἶναι ζωγραφισμένη ἡ ἱκανοποίησι γιὰ τὴ νίκη τους ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο σκύβει, σηκώνει θριαμβευτικὰ ἀπὸ χάμω τὸν χάρτινο Φάουστ καὶ τὸν ἀκουμπάει στὸ τραπέζι. Ἐπειτα, γυρίζει ἀνάποδα τὸ κουμπὶ τῆς μηχανῆς καὶ θάζει ἓνα - ἓνα τὰ καραγκιοζάκια μέσα στὴ σχισμὴ. Σὲ λίγες στιγμὲς, ὅλες οἱ χάρτι-

σα από τη μηχανή κι' έχουν
βγῆ από τὴν ἄλλη μεριά ὁλο-
ζώντανοι καὶ σωστοὶ ἄνθρω-
ποι!

Μόνο ὁ Φάουστ ἔχει μείνει
τώρα πάνω στὸ τραπέζι, ἓνα
μικρὸ χάρτινο καραγκιοζάκι,
ποὺ θαδίζει ἀδέξια λὲς καὶ
προσπαθεῖ νὰ δραπετεύσῃ!

Ὁ Κοντοστούπης πηγαίνει
κοντὰ καὶ θάζει τὰ γέλια.

— Χό, χό, χό, χό! κάνει κο-
ροϊδευτικά. Πῶς αἰσθάνεσαι,
Δόκτωρ Φάουστ; Εἶδες τί ὡ-
ραία εἶναι νὰ εἶναι κανεῖς...
εἰκόνα; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς
σὲ λυπᾶμαι λιγάκι! Γιατί ὅ-
μως τόλμησες νὰ τὰ θάλῃς
μὲ τόν... τρομερὸ Κοντοστού-
πη καὶ τοὺς... θεητοὺς του;
Ἔτσι μοῦρχειται νὰ σὲ ἀρπά-
ξω καὶ νὰ σέ... σκίσω σὲ μι-
κρὰ - μικρὰ κομματάκια! Χό,
χό, χό, χό!

Ὁ χάρτινος μικροσκοπικὸς
Φάουστ πηγαίνει στὴν ἄκρη
τοῦ τραπεζιοῦ καὶ σταματάει
ἐκεῖ. Εἶναι σὰν νὰ σκέπτεται
ἂν πρέπει νὰ πηδήσῃ ἢ ὄχι.

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ
νάνος. Πόσο ὁμορφος εἶσαι,
Φαουστάκι μου! Θὰ σὲ θάλω
σέ... κάδρο καὶ θὰ σὲ κρεμά-
σω στὸ δωμάτιό μου γιὰ νὰ
σὲ βλέπω κάθε μέρα νὰ δρο-
σιζέται ἡ ψυχὴ μου!... Εἶσαι
τυχερός ὅμως! Δὲ θέλω νὰ
ποῦν πῶς ὁ μεγάλος Κοντο-
στούπης τάβαλε μὲ μιὰ φωτο-
γραφία! Ἀλλοιῶς... Παναγί-
τσα μου! Ἄγιοι Πάντες!

Ὁ χάρτινος Φάουστ κάνει
μερικά ἀδέξια θήματα πάνω
στὸ τραπέζι πρὸς τὸ μέρος

του, σαλεύοντας τὰ μπρατσά-
κια του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστοῦ
πη χλωμιάζει. Τὰ μάτια του
πάνε νὰ θγοῦν ἀπὸ τὶς κόγ-
χες τοὺς ἀπὸ τὸν τρόμο του.
Ἡ καρδιά του χοροπηδάει μέ-
σα στὸ στήθος του σὰν λυο-
σασμένη γάτα!

Τραβιέται πίσω τρέμοντας
ὁλόκληρος. Τὰ γόνατά του λυ-
γίζουν καὶ κάθεται σὲ μιὰ
καρέκλα ἀνασαίνοντας θα-
ρεῖα καὶ μὲ δυσκολία.

— Πῆ... πῆ... πῆγες νὰ χτυ-
πήσῃς ἓνα ἀδύναμο καὶ ἄο-
πλο ἄνθρωπο, ἔ; τραυλίζει.
Πῆγες νὰ μὲ χτυπήσῃς μπα-
μπέσικα! Στάσου νὰ σοῦ δεί-
ξω ἐγώ! Θὰ σὲ κάνω νὰ με-
τανοιώσῃς φριχτὰ γι' αὐτὸ
ποὺ πῆγες νὰ κάνῃς!

Γυρίζει σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ἀ-
στynomικούς, ποὺ ὁ "Α λ λ ο ς
εἶχε μεταβάλλει σὲ καραγκιο-
ζάκι καὶ ποὺ τώρα εἶναι πάλι
κανονικὸς ἄνθρωπος, καὶ
λέει:

— Βγάλε τὸ σημειωματά-
ριό σου, κυρ - Ἀστυνόμε!
Θέλω νὰ τοῦ υποβάλω μιὰ
μηνύσι! Γράφε: «Ἐγώ, ὁ
Μπίλ Φάκτ ἢ Κοντοστούπης,
δημοσιογράφος, πολεμ-στῆς,
κυνηγός, ἐξερευνητῆς καί...
προστάτης τῆς Ἀνθρωπότη-
τος, υποβάλλω μηνύσι ἐναντί-
ον τοῦ Δόκτορος Φάουστ ἐπὶ
ἀποπείρα ἀνθρωποκτονίας!
Παρακαλῶ τὸ δικαστήριον νὰ
τὸν τιμωρήσῃ παραδειγματι-
κά. Προτείνω νὰ τὸν κρεμάσε-
τε ἢ νὰ τὸν καθίσετε στὴν ἡ-
λεκτρικὴ καρέκλα! Δὲ σὰς
λέω νὰ μοῦ τὸν παραδώσετε

έμένα, γιατί μπορεί νά τόν... στραπατσάρω άσχημα!...» Τά έγγραφες δλα αúτά, κυρ - 'Α-συνόμε;

— Ναί!, άπαντάει αúτός γελώντας καί κάνοντας τάχα πώς κρατάει σημειώσεις.

— Πολύ καλά!, λέει ό νά-νος. Θέλω τώρα νά προσθέ-σης ότι προτείνω ως μάρτυ-ρες τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, τόν 'Υπεράνθρωπο, τόν Κεραυνό, τήν 'Αστραπή καί τόν Τσιπι-τοίπι!

— "Εχω άντιρρήσεις!, λέει μιά στριγγή φωνή.

‘Ο Κοντοστούπης γυρίζει καί ζαρώνει τά φρύδια του.

— Τί άντιρρήσεις έχεις, θρέ παλιότερατάκι; ρωτάει περι-φρονητικά.

— Αúτό πού έκανε ό Ντό-κτωρ Φάουστ έναντίον σου ντέν είναι άπόπειρα άνθρω-ποκτονίας!, άπαντάει ό Τσιπι-τοίπι.

— Μπα!, κάνει ό νάνος ά-γρια. 'Από πότε μάς έγινε δι-κηγόρος, κύριε Τσιπιτοίπι; Τί είναι, λοιπόν, άν δέν είναι ά-πόπειρα άνθρωποκτονίας;

— Είναι άπόπειρα... ζωοκτο-νίας!

Τό πρόσωπο του Κοντοστου-πη γίνεται κατακόκκινο από αγανάκτηση καί θυμό. Τά μά-τια του πετούν σπίθες. Τά χέ-ρια του τρέμουν.

— Παλιότερατάκι!, ούρλιά-ζει. Θά σέ... θά σέ... ώχ, ή καρδούλα μου!...

Καί λιποθυμάει!

‘Ο Φάουστ προδίδει!

ΡΓΟΤΕΡΑ, στό έξοχικό στίπι τους, ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' οί 'Υπεράνθρω-ποι συσκέπτονται.

Είναι καθισμένοι γύρω από ένα τραπέζι, στή μέση του ό-ποιού στέκεται ό χάρτινος μι-κροσκοπικός Δόκτωρ Φά-ουστ. 'Ο τρομερός έχθρός του κόσμου είναι άνίκανος όχι μό-νο νά κάνη κακό, άλλα καί νά δραπετεύση!

— 'Εγώ, λέει ό Κεραυνός, προτείνω νά τόν κάψουμε! "Ενα σπίρτο, μιά μικρή φλό-γα, καί ό τρανός Φάουστ δέ θά ύπάρχη πιά! Θά μείνη μό-νο ή μαύρη ψυχή του, πού θά ταξιδέψη άμέσως γιά τήν Κό-λαση!

‘Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κου-νάει τό κεφάλι του.

— Ναί! λέει. "Οσο κι' άν αúτό μπορεί νά τό πη κανείς δολοφονία, δέν μπορούμε νά κάνουμε διαφορετικά. "Εχου-με ευθύνη άπέναντι τής 'Αν-θρωπότητος! Δέν πρέπει νά μάς ξεφύγη πάλι ό σατανικός γέρος! Θά... Για σταθήτε!

‘Ο Φάουστ σαλεύει τά χέρια του σαν νά θέλη νά πη κάτι! Θέλεις νά μιλήσης, Φάουστ;

Τό καραγκιοζάκι κάνει «ναί» μέ τό κεφάλι του.

‘Ο "Ελληνας παίρνει τό λε-ξικό, πού είναι άκόμα πάνω στό τραπέζι, καί τό άκουμπά-ει μέ τίς σελίδες άνοιχτές.

'Αρχίζει νά ξεφυλλίζει τό

λεξικό. Κάθε τόσο, ο Φάουστ δείχνει μιὰ λέξι κι' ἡ Ἀστραπὴ τὴν γράφει σ' ἓνα χαρτί. "Ὅταν τελειώνουν, διαβάζουν:

«Λυπηθῆτε με! Μὴ μὲ κάψετε! "Ἐχω μετανοιώσει γιὰ τὰ ἐγκλήματά μου! "Ἄν μὲ ἀφήσετε νὰ ζήσω καὶ μὲ βοηθήσετε νὰ γίνω ὅπως ἦμουν, θὰ σᾶς βοηθῶ στὸν πόλεμό σας ἐναντίον τοῦ "Α λ λ ο υ!»

— "Ὁχι!, ἀπαντᾷ ὁ "Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὶς ὑποσχέσεις σου! Εἶσαι ὁ ἴδιος ὁ σατανάς! Θὰ πεθάνης, Φάουστ!

Τὸ χάρτινο καραγκιοζάκι ἀρχίζει πάλι νὰ δείχνῃ διάφορες λέξεις ἀπὸ τὸ λεξικό. Ἡ Ἀστραπὴ γράφει:

«Γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι λέω τὴν ἀλήθεια, θὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ μπορέσετε νὰ ἐξοντώσετε τὸν "Α λ λ ο υ!»

Ὁ "Ἕλληνας μένει σκεπτικὸς γιὰ μερικὲς στιγμὲς. Μεταξὺ Φάουστ καὶ "Α λ λ ο υ, ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος εἶναι ὁ δεύτερος. Λοιπόν...

— Πολὺ καλὰ!, λέει. Θὰ σὲ ἀφήσουμε νὰ ζήσης μόνο ἂν ὁ τρόπος πού θὰ μᾶς ἀποκαλύψῃς εἶναι ἀποτελεσματικὸς! ταξὺ Φάουστ καὶ "Α λ λ ο, θὰ σὲ ἐλευθερώσω. Καί, ἂν πράγματι θέλεις νὰ γίνῃς καλός, δὲ θὰ σὲ πειράξω.... Διαφορετικὰ, μόλις σὲ ἐλευθερώσω, θ' ἀρχίσῃ πάλι ὁ πόλεμος μεταξύ μας! Σύμφωνοι;

Ὁ χάρτινος Φάουστ κουνᾷ τὸ κεφάλι του καταφατικὰ.

Σκύβει καὶ ἀρχίζει νὰ δείχνῃ πάλι λέξεις! Ἡ Ἀστραπὴ γράφει:

«Γιὰ νὰ ἐξοντωθῇ ὁ ἄνθρωπος - ρομπὸτ πρέπει νὰ...»

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικὴ πώλησις «Υπερανθρώπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Τὸ ἡμερολόγιό πού στείλαμε στοὺς ἀναγνώστες μας τοὺς ἐνθουσίασε ὅλους. Ἡ διεύθυνσις ὅμως τοῦ περιοδικοῦ, ἐπιθυμῶντας νὰ προσφέρῃ κά τι ἀκόμα πιὸ ἐνδιαφέρον, ἐτοιμάζει γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μιὰ νέα ἔκπληξι πολὺ πιὸ εὐχάριστη!

Ὅσοι δὲν ἔστειλαν ἀκόμα τίς διευθύνσεις τους γιὰ τὸ ἡμερολόγιό καὶ ὅσοι —λόγω παραδρομῆς τοῦ ταχυδρομείου— δὲν πῆραν τὸ ἡμερολόγιό, μποροῦν νὰ στείλουν τίς διευθύνσεις τους ἢ νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ΛΕΚΚΑ 23, γιὰ νὰ πάρουν τὸ ἐνθύμιό τους.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΕΥΓΕΝΙΑΝ και ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ ΒΕΡΕΛΗ, 'Αθήναι: Τό ημερολόγιο σας έστάλη. Οί 'Υπεράνθρωποι, ό Κοντοστούπης και ό Τσιπιτοπιν είναι ένθουσιασμένοι μαζί σας. Σας στέλνουν τούς χαιρετισμούς των. * Δ. ΠΑΤΑΚΑΝ, Θεσ)ικήν: Θά πάρης τό ένθύμιο. * ΕΥΑΓΓΙ. ΚΕΓΑΓΙΑΝ, Θεσ)ικήν: Θά σου σταλή το ημερολόγιο. * Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΝ, Βόλον: 'Εύχαριστώ γιά τά καλά σου λόγια. Θά πάρης τό ημερολόγιο κι' εσύ. * Δ. ΜΗΝΑΟΓΛΟΥ, Θεσ)ικήν: 'Εύχαριστώ γιά τίς εύχές. Θά τό πάρης κι' εσύ. * Σ. ΜΠΑΡΑΧΑΝΟΝ, Γ. ΤΟΥΛΙΑΝ, Θεσ)ικήν: 'Εύχαριστώ γιά τίς εύχές. Θά σας στείλω ημερολόγια. * ΑΝΔΡ. ΔΡΥΜΙΩΤΗΝ, Λευκωσίαν: 'Εύχαριστώ γιά τίς εύχές. 'Εύχομαι τό 1952 νά δη την Κύπρο μας ελεύθερη! 'Η κάρτα πού μου έστειλες είναι υπέροχη. Θά πάρης τό ημερολόγιο. * Ι. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Κουπόνη: Σου έστειλα και δεύτερο ημερολόγιο, καθώς και τόν πρωτοχρονιατικό «'Υπεράνθρωπον». Στείλε 2.000 δραχ. * ΛΥΓΙΑΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ, Λευκωσίαν: Θά πάρης τό ημερολόγιο κι' εσύ. * Ν. ΚΑΛΟΥΔΗΝ, Ρέθυμνον: 'Εύχαριστώ γιά τίς εύχές. Θά πάρης τό ένθύμιο. * Γ. ΝΤΡΟΓΚΟΥΛΗΝ, Νίκαια Λαρίσης: 'Εύχαριστώ γιά τά θερμά και ένθουσιώδη συγχαρητήρια. Θά πάρτε, εσύ κι' ό φίλος σου, τό ημερολόγιο. * ΠΑΝ. ΦΕΚΚΑΝ, Κουκουβάουνας: Τό γράμμα σου ήταν από τά πιό συγκινητικά πού έχω πάρει ποτέ! 'Εύχαριστώ γιά τήν αφιερωμένη φωτογραφία σου. Θά σου στείλω τό ημερολόγιο. * Ν. ΚΑΤΣΙ-ΚΑΚΗΝ, Σωτήρια: 'Εύχαριστώ γιά τό θαυμασμό σου. Κάθε τόμος (1-8, 9-16, 17-24, 25-32) δένεται με 5.000 δραχ. Θά πάρης τό ημερολόγιο. * Ζ. ΠΑΝΤΑΖΟΓΛΟΥ, Καβάλα: 'Εύχαριστώ γιά τά καλά σου λόγια και τίς εύχές. Φωτογραφίες των ήρώων θά σου στείλω ό-ταν έτοιμαστούν... έντελώς δ ω ρ ε α ν! * ΤΑΚΗΝ ΚΩΒΑΙΟΝ, 'Α-θήνας: Τό γραμματάκι σου με συγκίνησε. Θά σου στείλω κι' άλλο ημερολόγιο. * Σ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αθήνας: 'Εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια. Θά τό πάρης. 'Ο Κοντοστό-πης περιμένει πότε θάρρης στο

γραφείο γιά νά σέ καλέση σέ... πυγμαχία: * ΛΟΥΚΑΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Λευκωσία: 'Εύχαριστώ γιά τό θαυμασμό σου. Θά σου στείλω τό ημερολόγιο. * ΑΘ. ΧΑΝΤΑΚΑΝ, ΤΑ ΣΟΝ ΒΕΝΙΖΗΡΗΝ, Σύρυν: 'Εύχαριστώ γιά τίς εύχές σας. * Α. ΣΑΛΟΓΙΑΝΝΗΝ, Σπέτσες: Μπαρέσ πού πήρες μέρος στην 'Α μ ι λ λ α Γ ι μ η ς και αύξησες τούς άναγνώστες του περιοδικού σου. 'Εύχαριστώ γιά τίς εύχές. Θά σου στείλω γράμμα. * Δ. ΠΑΝΤΟΝ, Θεσ)ικήν: Πηρα τό γράμμα σου και εύχαριστώ. 'Εστειλε ημερολόγιο. * ΓΑΒΡΙΕΛΙΑΝ ΦΕΡΡΗ, Κηφισία: 'Εύχαριστώ θερμά γιά τό πολύ χαριτωμένο εύχητήριο σου! * ΑΛ. ΚΑΠΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αθήναι: 'Εύχαριστώ. Φρόντισε νά διαβίδης τό περιοδικό σου! Θά πάρης τό ένθύμιο. * Ι. ΛΥΤΡΑΝ, Λαμίας: 'Εύχαριστώ. Πράγματι, ό 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο, κάνει όλα τά 'Ελληνόπουλα νά νοιώθουν περηφάνεια. Θά σταλή τό ημερολόγιο. * Β. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αριδαίαν: Θά πάρης ημερολόγιο. Γιά κάθε τόμο τά διέδλοδετικά είναι 5.000 δραχ. Θά στείλης τά τέυχη Λέκκα 23 'Αθήναι. * Γ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΝ, Κηφισία: 'Εύχαριστώ γιά τά συγχαρητήρια. * ΣΤΑΜ. ΚΑΛΟΥΠΗΝ, Γλυφάδα: 'Εύχαριστώ γιά τίς εύχές. Θά τό πάρης. * Δ. ΤΣΙΜΠΟΝ, 'Αθήναι: Συγχαρητήρια! 'Αν κάθε άναγνώστης έφερνε δυό καινούργιους, τό περιοδικό θά γινόταν πολύ μεγαλύτερο! 'Ελα από τό γραφείο νά σε γνωρίσω. * ΖΑΧ. ΚΡΑΤΣΑΝ, 'Αγ. Κήρυκον: 'Εύχαριστώ γιά τό θερμό και καλο-γραμμένο γράμμα σου. Θά σου στείλω τό ένθύμιο. Φρόντισε γιά τό διάδοσι του περιοδικού. * Β. ΛΕΜΟΝΙΑΝ, 'Ηράκλειον: 'Εύχαριστώ και σένα και τή μητέρα σου γιά τά καλά σας λόγια και γιά τίς εύχές! * ΕΠΑΜ. ΗΛΙΑΔΗΝ, ΠΕΤΡΟΝ ΧΑΤΖΑΡΑΝ, 'Αργος: 'Η άφοσίωσίς σας με συγκινεί. Θά πάρτε τά ένθύμια σας. * Δ. ΚΟΤΣΙΑΛΟΝ, Κορδίσσαν: Τό γράμμα σου ήταν από τά πιό ώραία και πιό ένθουσιώδη πού έχω πάρει. 'Η ικανοποίησι του κ. 'Αστρίτη είναι μεγάλη πού έχει άναγνώστες σαν σένα. Θά πάρης τό ημερολόγιο. * ΣΠ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΝ, Ζάκυνθον: Σου

έστείλα το ήμερολόγιο. * ΞΕΝ. ΛΑ ΔΗΝ, 'Αθήναι: Εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια. Οι επιθυμίες σου θα πραγματοποιηθούν σύντομα. Ια σκίτσα σου χαριζομένα. Συγχαρητήρια για την έκδοση του χειμώνα που περιοδικού σου με τον τίτλο «Κοντοστούπης». Πολύ θά ήθελα να το δω. * ΦΙΛΟΤΑΝ ΚΥΡΑΗΟΝ, Ινζάνην: Εύχαριστώ θερμά για την ομορφη κάρτα σου και για τις εύχες σου. * Κ. ΚΟΝΙΖΑΝ, Γουέαν: 'Η άγάπη σου για τον 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο σέ τιμά. * ΚΩΝ. ΚΟΝΙΕΛΛΑΝ, Κώ: Το γράμμα σου ήταν συγκινητικό. Σ' εύχαριστώ: 'Ισως αστεία σε εύχαριστε ο... Κοντοστούπης! * ΑΗΓ. ΚΑΜΑΡΗΝ, Θεσνίκη: Οι τόμοι πωλούνται στα γραφεία μας. Στείλε 21.000 και θα σου τον στείλω ταχυδρομικώς. * ΑΝΑΣΤ. ΣΑΛΒΑΝΟΝ, Κασσωπην Κερκύρας: Εύχαριστώ για τα ένθουσιώδη λόγια σου. Θα το πάρης. * ΑΝΑΣΤ. ΚΟΤΣΩΝΗΝ, Ζάκυνθος: Θα πάρης το ήμερολόγιο. Φρόντισε για τη διάδοσι του περιοδικού. * Θ. ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΝ, Χαλκίδα: 'Ια εξώφυλλα εστάλησαν. 'Ο κ. 'Αστρίτης κολακεύτηκε από το θαυμασμό σου. 'Ο Κοντοστούπης λέει να μην τον ξαναπής δειλό, αλλιώς... * Ν. ΤΣΙΓΓΑΛΗΝ, Κοζάνη: 'Ο κ. 'Αστρίτης σ' εύχαριστεί για τα θερμά λόγια σου. 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο δέν έχει ένθουσιάζει μόνο εσένα, αλλά όλα τα 'Ελληνοπούλα. * Γ. ΚΙΖΙΔΗΝ, Σύρον: Σου στέλνω τα εξώφυλλα. 'Ημερολόγια θα στείλουμε στο τοπικό πρακτορείο έφημερίδων. Εύχαριστώ πολύ για την προσπαθεία σου. * ΕΛ. ΠΕΝΤΙΤΣΕΛΗΝ, Θ)κην: 'Απεστάλησαν τα τεύχη και τα εξώφυλλα. * Γ. ΤΣΑΚΝΑΚΗΝ, Λάρισα: Εύχαριστώ για το ένθουσιώδες γράμμα. Τα τεύχη εστάλησαν. * Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Βόλον: Εύχαριστώ για τις εύχες. Θα πάρης το ήμερολόγιο. * ΑΝΕΣΤ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, 'Αρναίαν: Εύχαριστώ για τις εύχες. * ΕΥΑΓΓ. ΜΠΕΝΕΤΑΤΟΝ, Σάμην: Θα πάρης τα ήμερολόγια. Εύχαριστώ. * Δ. ΜΑΡΜΑΡΟΤΟΥΡΗΝ, Χαροκόπου: Το γράμμα με συγκίνησε. Θα πάρης το ήμερολόγιο. * Γ. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΝ, Π. Πολύγωνον: 'Ο κ. 'Αστρίτης σε εύχαριστεί για τα θερμά και γεμά

τα θαυμασμό συγχαρητήρια σου. * ΚΩΝ)ΝΟΝ ΑΙΝΤΗΝ, Καλαμάκι: 'Ο θαυμασμός σου για τον 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο είναι τιμητικός για σένα. * Γ. ΚΑΛΑΛΙΤΣΑΚΗΝ, Βιτάσαν: Εύχαριστώ για το όμορφο γράμμα. Θα σου στείλω ήμερολόγιο. * Γ. ΚΑΛΕΓΚΑΝ, ΣΙ. ΛΟΜΒΑΡΔΟΝ, Σύρον: Τα θαυμαστικά λόγια σας με ένθουσιάζαν. Σας στέλνω ήμερολόγιο. * ΣΟΦ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, Λάρισαν: Εύχαριστώ για τις εύχες. 'Ο Κοντοστούπης δέχεται να... μονομαχήση! * ΣΠ. ΚΟΝΤΟΜΑΡΗΝ, 'Αθηναί: Το γράμμα σου ήταν από τα καλύτερα που έχω παρει. 'Ο ένθουσιασμός σου συγκίνησε τον κ. 'Αστρίτη. * Γ. ΕΛΒΑΝΙΔΗΝ, Θεσνίκη: Εύχαριστώ για τις εύχες και τα καλά λόγια. * ΑΡΓΥΡΟΥΛΑ ΝΤΟΥΣΑΚΗ, Χανιά: Εύχαριστώ για το όραίο σου γράμμα. * ΧΡ. ΧΑΜΑΛΙΔΗΝ, Λάρισα: 'Ο Φαουστ κατάγεται από τη Γη. 'Ο Κοντοστούπης λέει ότι, αν έχης αντίρρηση για την παληκαρία του, μπορεί να σου το αποδείξη εμπράκτως. * Δ. ΠΟΛΛΑΚΗΝ, Κ. Πετράλωνα: Εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια. 'Ο Κοντοστούπης είναι έξω φρενών έναντιον σου! * Δ. ΡΑΪΚΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αθηναί: Εύχαριστώ για το γράμμα. Θα σου στείλω ήμερολόγιο. * Μ. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΝ, Λάρισα: Να είσαι πάντα περήφανος για τον 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο. * Β. ΤΖΙΜΟΝ, Σέρρες: Εύχαριστώ για τα ένθουσιώδη σου λόγια. 'Αγγελίες θα δημοσιεύσουμε έν κайρῶ. * Κ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΝ, Βόλον: Εύχαριστώ για την ωραία κάρτα. * ΔΙΟΝ. ΙΑΚΩΒΙΔΗΝ, Κ. Πορρόα: Τιμή για σένα το ότι προτιμάς τον «Υπεράνθρωπο» από το άλλο περιοδικό. Αυτό σημαίνει ότι έχεις άναπτυχθῆ. * ΕΜΜ. ΠΑΜΠΟΥΚΑΝ, Δράμαν: 'Ο κ. 'Αστρίτης σε εύχαριστεί θερμά για το γεμάτο θαυμασμό όραίο γράμμα σου. * Ν. ΞΕΝΙΔΗΝ, Θεσνίκη: 'Η έκδοσις του περιοδικού δε θα σταματήσει ποτέ: Εύχαριστώ. * Ι. ΛΑΒΟΝ, Κοζάνη: 'Ο κ. 'Αστρίτης σ' εύχαριστεί για τις εύχες και για την κάρτα. * Ι. ΚΡΙΘΑΡΙΔΗΝ, Δραπετσώνα: Θα πάρης το ήμερολόγιο. Οι ύποδειξεις σου θα ληφθούν ύπ' όψιν. Εύχαριστώ. * Ν. ΝΤΟΥΓΚΑΝ, Βόλον:

Θά τὸ πάρης. Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές. * Χ. ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ, Κατερίνη: 'Ο θαυμασμός σου μὲ συγκινεῖ. Θά τὸ πάρης. * Φρ. ΤΖΙΩΤΑΚΗΝ, 'Αθήναι: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια. Θά τὸ πάρης. * Ι. ΣΙΑΤΕΡΛΗΝ, 'Αθήναι: 'Η ἡλικία μου δὲν ἔχει σημασία στὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ Κακοῦ. * Γ. ΣΙΚΛΑΝ, 'Ιωάννινα: 'Εστάλησαν τὰ ἐξώφυλλα. Διάλεξε ἕνα ἀπὸ τὰ ὀνόματα ποὺ βλέπεις στὸ «Ταχυδρομεῖο τοῦ 'Υπερανθρώπου» καὶ στείλε τὸ γράμμα στὰ γραφεῖα μας. 'Εγὼ θά τὸ διαβιάσω. * Γ. ΓΚΟΒΟΣΔΗΝ, 'Ιωάννινα: 'Εστάλησαν τὰ ἐξώφυλλα. Διάβασε τὶ γράφω στὸν προηγούμενο. * Κ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ, Ζάκυνθος: Τὸ γραμματάκι σου μὲ συγκίνησε πολύ. Νὰ παλέψης καὶ θά νικήσῃς στὴ ζωὴ. Θάρρος! * Σ. ΤΣΙΤΟΥΡΑΝ, Ν.

'Ελζετιάν: Θά πάρης τὸ ἡμερολόγιο. * ΠΑΝ. ΠΙΣΣΑΛΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκη: Θά πάρης τὸ ἡμερολόγιο. Οἱ ὑποδείξεις σου θά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν. Τὰ τεύχη μπορῶ νὰ σοῦ τὰ στείλω ταχυδρομικῶς. * ΑΘ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΝ, Βόλον: Εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὶς εὐχές. * Π. ΜΑΡΙΝΟΝ, Σάμην: Τὸ ἡμερολόγιο ἐστὶ ἄλ. * ΘΑΛΕΣΙΑΝ καὶ ΛΕΝΑΝ ΨΩΜΟΓΕΡΙΔΟΥ, Θεσ/κην: Θά πάρете τὸ ἡμερολόγιο. * ΤΑΣΟΥΛΗΝ ΛΙΛΑΚΟΝ, Ν. 'Ερυθραίων: Μπράβο: Νὰ παίρῃς ὅλο ἄριστα. Σοῦ στέλνω τὸ ἡμερολόγιο. * Δ. ΠΑΤΕΛΗΝ, Πειραιᾶ: Σοῦ στέλνω τὸ ἡμερολόγιο. * Κ. ΣΑΛΑΣΙΔΗΝ, Δραπετσώνα: Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐνθύμιο. Τὸ τέλος τοῦ φάουστ πλησιάζει. * Γ. ΑΛΕΞΙΑΔΗΝ, 'Αριδαίων: Εὐχριστῶ γιὰ τὶς εὐχές.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

'Αγαπητοὶ μου φίλοι,

'Η ἔκκλησις ποὺ σὰς ἔκανε ὁ μεγάλος συμπατριώτης μας 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο' εἶχε μεγάλη ἀπήχησι στὸν κόσμω τῶν παιδιῶν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς 'Ελλάδος! Οἱ ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ σας διπλασιάστηκαν μέσα σὲ τρεῖς ἑβδομάδες! Δὲ θά ἀνακοινώσω ὅμως ποιά πόλι αὐξήσε τοὺς ἀναγνώστες της περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες, γιὰ τὴ θέλω νὰ πάρете ὅλοιο μέρος στὴν ΑΜΙΛΛΑ ΤΙΜΗΣ! Δὲν πρέπει κανένας σας νὰ μείνῃ ἀμέτοχος στὸν ἐγγενῆ αὐτὸ ἀγῶνα! Πρέπει ἡ πόλι σας νὰ πάρῃ τὸν ΕΠΑΪΝΟ ΤΙΜΗΣ! Πρέπει ὁ καθένας νὰ προσηλυτίσῃ 2 τουλάχιστον νέους ἀναγνώστες!

Καὶ τώρα ἂς ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 40, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

Οἱ Μαῦροι 'Εωσφόροι

Στὸ τεύχος αὐτὸ ὁ 'Υπερανθρωπος αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ τὸν "Α λ λ ο κ ι" ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη φυλὴ καὶ ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο' ἀντιμετωπίζει τὸ θάνατο γιὰ νὰ σώσῃ τὸ φίλο του!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 40!

Δικός σας
ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55 000

Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγὸς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Α.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 39 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγουμένα τεύχη πωλοῦνται
στά προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

εμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφῶν. 36-373

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν ἱπταμένων Δί-
σκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνὸς, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τῇ
Ζυγύκλῃ!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὁκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἑ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλίᾳ τῶν Ἑρπετῶν.
- 25) Σατοῦρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεραν-
θρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατοῦρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
Κρόνου.
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὀρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀόρατος Ἀνθρώπος
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.

Οἱ τόμοι τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1-8) — Β' (τεύχ. 9-16) — Γ' (τεύχ. 17-24)
καὶ Δ' (τεύχ. 25-32)

πωλοῦνται στά προσωρινὰ γραφεῖα μας

ΛΕΚΚΑ 23

ἀντὶ δραχ. 20.000 ἕκαστος

Ο ΚΟΜΒΕΣΤΡΟΠΤΗΣ
και ο γίγαντας

